

FEBRUARIE 2026

ISSN 2668-0459

ISSN-L 2668-0459

ABC-UL JUST 4 KIDS

**Revista cadrelor
didactice**

CUPRINS NIVEL PREȘCOLAR

1. Prof. înv. preșcolar Prisăcaru Maria Adelina

Importanța Educației Timpurii

2. Prof. înv. preșcolar Aida Sadaka

Dezvoltarea limbajului prin joc

3. Prof. înv. preșcolar Apostol Andreea

Pregătirea copiilor pentru școală -când este momentul potrivit pentru evaluare?

4. Prof. înv. preșcolar Caval Denisa

Comportamentul copiilor la grădiniță – cum înțelegem emoțiile, limbajul și agresivitatea

5. Prof. înv. preșcolar Gîrbea Ana

Primii pași în lumea limbii engleze

6. Prof. înv. preșcolar Manolache Denisa

Rutina copilului după vacanță: cum revenim la programul normal de grădiniță

7. Prof. înv. preșcolar Pantazi Cătălina

Magia iernii în grădiniță – Activități recreative și educative

8. Prof. înv. preșcolar Băluță Alexandrina

Activități de dezvoltare personală -pregătirea pentru viață dincolo de sala de grupă

CUPRINS NIVEL PREȘCOLAR

9. Prof. înv . preșcolar Floroiu Mădălina

Importanța activității „O zi cu bunicii la grădi”

10. Educatoare Stan Mihaela

Dezvoltarea inteligenței emoționale prin povești și jocuri de rol

11. Educatoare Chircălan Corina

Educația timpurie – fundamentul dezvoltării armonioase a copilului

12. Psiholog școlar Drugă Mădălina

Particularități psiho-lingvistice ale preșcolarului de grupă mijlocie

13. Prof. înv. preșcolar Dobrescu Andreea

Curiozitatea – superputerea copiilor

14. Prof. înv. preșcolar Mitu Amelia

Prietenie și joacă la grădiniță

15. Prof. înv. preșcolar Stoica Simona

Rolul și impactul „Săptămânii Verzi” în perioada preșcolarității

16. Prof. înv. preșcolar Burduja Petruța

Importanța Educației Timpurii

Prof. înv. preșcolar Prisăcaru Maria Adelina

Educația timpurie reprezintă etapa fundamentală în dezvoltarea oricărui individ, acoperind perioada de la naștere până la vârsta de șase sau șapte ani. Această fereastră de oportunitate este critică, deoarece în primii ani de viață creierul uman se dezvoltă într-un ritm accelerat, formând conexiuni neuronale care vor servi drept bază pentru întreaga evoluție cognitivă, emoțională și socială a copilului. Nu este vorba doar despre pregătirea pentru școală, ci despre pregătirea pentru viață, oferind instrumentele necesare pentru a naviga într-o lume în continuă schimbare.

Unul dintre pilonii principali ai educației timpurii este învățarea prin joc. Pentru un copil mic, jocul nu este doar o activitate recreativă, ci principala metodă de explorare și înțelegere a realității înconjurătoare. Prin intermediul activităților ludice, copiii își dezvoltă motricitatea fină și grosieră, învață să rezolve probleme și își exersează creativitatea. Dezvoltarea limbajului este un alt aspect esențial; interacțiunile constante cu educatorii și colegii stimulează vocabularul și capacitatea de exprimare, facilitând integrarea ulterioară în mediul academic.

Din punct de vedere social, grădinița și centrele de educație timpurie oferă primul context de socializare în afara familiei. Aici, copilul învață valori fundamentale precum empatia, colaborarea și respectul față de reguli. Interacțiunea cu ceilalți îi ajută pe cei mici să își gestioneze emoțiile, să își construiască încrederea în sine și să înțeleagă concepte complexe precum partajarea și negocierea. Aceste competențe „soft” sunt adesea mai importante pe termen lung decât acumularea pură de informații teoretice.

Rolul educatorului în acest proces este unul de mentor și facilitator. Un educator eficient nu doar transmite cunoștințe, ci creează un mediu sigur și stimulant în care curiozitatea naturală a copilului este încurajată. Fiecare experiență, de la pictură și muzică până la explorarea naturii în curtea școlii, contribuie la formarea unei personalități armonioase. Este esențial ca programul educațional să fie adaptat nevoilor individuale ale fiecărui copil, recunoscând faptul că ritmul de dezvoltare este unic pentru fiecare.

Parteneriatul dintre familie și școală joacă, de asemenea, un rol vital. Educația nu se oprește la poarta instituției; ea continuă acasă prin dialog, lectură și susținere emoțională. Atunci când există o continuitate între valorile promovate în mediul școlar și cele din familie, copilul se simte în siguranță și este mult mai deschis către învățare. Investiția în educația timpurie este, prin urmare, cea mai profitabilă investiție pe care o societate o poate face, asigurând o generație de adulți echilibrați și responsabili.

În concluzie, educația timpurie nu trebuie privită ca un simplu sistem de supraveghere a copiilor, ci ca o etapă educațională riguroasă și plină de semnificație. Calitatea experiențelor trăite în acești primii ani modelează arhitectura creierului și determină succesul viitor. Dacă reușim să oferim fiecărui copil un start solid, bazat pe afecțiune, stimulare intelectuală și respect, construim temelia unei societăți mai bune și mai prospere pentru noi toți.

Dezvoltarea limbajului prin joc

• Prof. înv. preșcolar Aida Sadaka

Limbajul reprezintă unul dintre cele mai importante instrumente prin care copilul se raportează la lume, își exprimă nevoile, emoțiile și gândurile, dar și prin care stabilește relații cu cei din jur. În perioada copilăriei timpurii, dezvoltarea limbajului este strâns legată de experiențele concrete ale copilului, de mediul în care acesta trăiește și, mai ales, de activitățile ludice în care este implicat. Jocul constituie activitatea fundamentală a copilului, fiind cadrul natural în care acesta învață, experimentează și comunică.

Prin joc, copilul este stimulat să utilizeze limbajul într-un mod spontan și autentic. Jocurile de rol, de exemplu, îi oferă posibilitatea de a imita situații din viața reală, de a reproduce dialoguri, de a folosi cuvinte noi și de a construi propoziții din ce în ce mai complexe. În timpul jocului „de-a mama și tata”, „de-a doctorul” sau „de-a magazinul”, copilul își dezvoltă vocabularul, își îmbunătățește pronunția și învață să respecte regulile comunicării, precum alternarea rolurilor de vorbitor și ascultător.

Jocurile de limbaj, cum ar fi ghicitorile, rimele, poeziile scurte sau cântecele, contribuie semnificativ la dezvoltarea exprimării verbale. Acestea stimulează memoria auditivă, atenția și capacitatea de concentrare, ajutând copilul să recunoască sunete, silabe și structuri lingvistice. Repetiția, caracteristică jocului, facilitează fixarea cuvintelor și a expresiilor, fără ca procesul de învățare să fie perceput ca fiind dificil sau obositor.

De asemenea, jocul favorizează dezvoltarea limbajului receptiv, adică înțelegerea mesajelor verbale. Prin participarea la jocuri de grup, copilul învață să asculte indicațiile adultului sau ale colegilor, să înțeleagă cerințe simple și să reacționeze adecvat. Astfel, limbajul nu este doar un mijloc de exprimare, ci și unul de înțelegere și adaptare la mediul social.

Rolul educatoarei este esențial în valorificarea jocului ca mijloc de dezvoltare a limbajului. Prin alegerea jocurilor potrivite vârstei și nivelului de dezvoltare al copiilor, prin modelarea corectă a limbajului și prin stimularea dialogului, cadrul didactic contribuie activ la îmbogățirea vocabularului și la formarea deprinderilor de comunicare. Un climat educațional bazat pe încurajare, acceptare și feedback pozitiv îi oferă copilului siguranța necesară pentru a se exprima liber, fără teama de a greși.

În educația timpurie, jocul nu trebuie privit doar ca o activitate recreativă, ci ca o metodă didactică de bază. Prin intermediul jocului, copilul învață cu plăcere, iar limbajul se dezvoltă natural, în strânsă legătură cu gândirea, afectivitatea și socializarea. Astfel, jocul devine un instrument indispensabil în formarea competențelor de comunicare, contribuind la dezvoltarea armonioasă a personalității copilului.

Concluzie

În concluzie, dezvoltarea limbajului prin joc reprezintă un proces firesc și eficient în educația timpurie, deoarece răspunde nevoilor reale ale copilului și respectă particularitățile sale de vârstă. Jocul creează contexte variate de comunicare, stimulează exprimarea verbală și înțelegerea limbajului, facilitând achiziția vocabularului și a structurilor gramaticale. Prin implicarea activă a copilului și prin sprijinul constant al educatoarei, jocul devine un mijloc esențial de formare a competențelor lingvistice. Valorificarea jocului în activitățile educative contribuie nu doar la dezvoltarea limbajului, ci și la integrarea socială și emoțională a copilului, punând bazele unei comunicări eficiente pe termen lung.

Pregătirea copiilor pentru școală - când este momentul potrivit pentru evaluare?

Prof. învă. preșcolar Apostol Andreea

Trecerea de la grădiniță la școală reprezintă un **moment esențial în parcursul educațional al copilului**. Această etapă nu înseamnă doar acumularea unor cunoștințe academice, ci presupune un nivel adecvat de maturitate emoțională, autonomie personală, capacitate de concentrare și abilități sociale. Adaptarea la mediul școlar este un proces complex, iar pregătirea pentru acest pas trebuie privită dintr-o perspectivă globală, care să țină cont de dezvoltarea copilului în ansamblu.

Luna februarie constituie un moment oportun pentru **realizarea unei evaluări a nivelului de pregătire pentru școală**. În această perioadă, copiii din grupa mare au parcurs deja o parte semnificativă a anului școlar, iar cadrul didactic dispune de suficiente informații pentru a contura o imagine realistă asupra progresului fiecărui copil. O evaluare realizată acum permite identificarea punctelor forte, dar și a ariilor care necesită consolidare, oferind timp suficient pentru intervenții educaționale personalizate până la finalul anului. Este important de subliniat că această evaluare nu are rolul de a eticheta sau compara copiii, ci de a sprijini dezvoltarea lor armonioasă și de a facilita o tranziție echilibrată către școală.

Pregătirea pentru școală nu se reduce la recunoașterea literelor sau la efectuarea unor calcule simple. Ea presupune capacitatea copilului de a înțelege și respecta reguli, de a rămâne concentrat asupra unei sarcini pentru o perioadă adecvată vârstei, de a formula propoziții corecte și coerente, de a înțelege instrucțiuni mai complexe și de a coopera cu ceilalți copii. În același timp, autonomia personală joacă un rol esențial, copilul fiind necesar să se descurce în situații cotidiene precum organizarea lucrurilor personale sau îndeplinirea unor responsabilități simple. La fel de importantă este dimensiunea emoțională, care presupune **capacitatea de a gestiona frustrarea, de a cere ajutor atunci când este nevoie și de a manifesta încredere în propriile forțe**.

În această etapă, grădinița are un rol fundamental în susținerea copilului. Prin activități adaptate nivelului de dezvoltare, prin jocuri didactice și situații de învățare interactive, cadrul didactic poate consolida pre-achizițiile necesare debutului școlar. Exercițiile grafice contribuie la pregătirea pentru scris, jocurile fonologice sprijină conștientizarea sunetelor limbii, iar activitățile matematice desfășurate într-un context ludic dezvoltă gândirea logică și capacitatea de rezolvare a problemelor. De asemenea, prin sarcini care solicită atenția și perseverența, copilul își dezvoltă capacitatea de concentrare, iar prin atribuirea unor responsabilități zilnice își consolidează autonomia și sentimentul de competență.

Colaborarea cu familia este esențială în această perioadă. Părinții pot susține pregătirea pentru școală prin activități simple, integrate firesc în rutina zilnică. Cititul zilnic al poveștilor, discuțiile despre evenimentele trăite la grădiniță și încurajarea exprimării libere contribuie la dezvoltarea limbajului și a gândirii. Implicarea copilului în activități casnice adaptate vârstei și oferirea unor responsabilități adecvate îi dezvoltă autonomia și încrederea în sine. În același timp, este important ca adulții să vorbească pozitiv despre școală și să valideze emoțiile copilului, evitând presiunea excesivă sau comparațiile cu alți copii, care pot genera anxietate.

Un copil pregătit pentru școală manifestă curiozitate și dorință de învățare, reușește să respecte reguli simple, poate colabora cu colegii și își exprimă emoțiile într-o manieră adecvată. Totuși, **fiecare copil are propriul ritm de dezvoltare, iar scopul nostru nu este grăbirea copilăriei, ci susținerea unei evoluții echilibrate și încrezătoare**.

Evaluarea realizată în luna februarie reprezintă, așadar, un instrument valoros pentru orientarea demersului educațional din ultimele luni de grădiniță. Printr-o colaborare strânsă între grădiniță și familie, **copilul poate păși în clasa pregătitoare cu siguranță, autonomie și bucuria de a descoperi lumea școlii**.

Comportamentul copiilor la grădiniță – cum înțelegem emoțiile, limbajul și agresivitatea

Prof. înv. preșcolar Caval Denisa

Fiecare zi la grădiniță aduce pentru copii oportunități noi de explorare și învățare. Spațiul colectiv, plin de jucării, activități și colegi, devine un spațiu în care se formează primele abilități sociale și emoționale. În acest context, apar adesea situații care provoacă frustrare și emoții puternice. Lovirea, împingerea, țipetele sau izbucnirile în plâns nu sunt semne de răutate, ci manifestări naturale ale unui copil care învață să își exprime dorințele și emoțiile. Înțelegerea acestor comportamente necesită atenție, observarea repetată a reacțiilor și o abordare empatică din partea adulților.

Agresivitatea la vârsta preșcolară este adesea un limbaj al neputinței. Atunci când un copil smulge o jucărie sau împinge un coleg, acesta încearcă să gestioneze un impuls pe care nu îl poate verbaliza, exprima. Frustrarea că trebuie să aștepte rândul, teama că pierde un obiect dorit sau dorința de a atrage atenția sunt motive frecvente ale acestor reacții. În aceste momente, intervenția adultului nu presupune corectarea imediată a comportamentului, ci oferirea unei alternative și ghidarea copilului către soluții adecvate. Învățarea limbajului emoțional este un factor de succes. Prin exprimarea clară a sentimentelor, copiii învață să transforme gesturile impulsive în cuvinte: „Sunt supărat că vreau și eu jucăria” sau „Mă simt trist că s-a terminat timpul de joc”. Această abordare ajută la dezvoltarea autocontrolului și a empatiei.

Limbajul folosit de copii este un indicator al mediului în care cresc și al nivelului lor de socializare. Cuvintele și tonul pe care le utilizează sunt adesea influențate de ceea ce aud acasă sau de la colegi. Un copil care strigă sau folosește expresii nepotrivite nu testează doar limitele, ci își exersează capacitatea de a comunica. Explicațiile clare și consistente despre modul corect de exprimare, însoțite de modele pozitive de comunicare, contribuie la consolidarea competențelor sociale și la prevenirea conflictelor. În plus, îmbogățirea vocabularului emoțional facilitează exprimarea nevoilor și sentimentelor într-un mod respectuos și eficient.

Emoțiile copiilor la această vârstă sunt intense și imprevizibile. Bucuria poate fi explozivă, furia poate apărea brusc, iar tristețea se manifestă profund. Este important ca emoțiile să fie recunoscute și validate. Atunci când copilul simte că sentimentul său este acceptat, are șansa să învețe să-l gestioneze. Recunoașterea furiei sau a tristeții și oferirea unui cadru sigur pentru exprimarea acestora ajută la dezvoltarea abilităților de autoreglare și la consolidarea relațiilor sociale. Aceasta promovează empatia și capacitatea de a se conecta cu colegii, creând un climat pozitiv în clasă.

Stabilirea limitelor clare și consecvente este esențială pentru dezvoltarea copiilor. Limitele oferă precizie și siguranță, permițându-le să înțeleagă ce comportamente sunt acceptate și ce așteptări există într-un colectiv. Conflictelor și situațiile dificile devin astfel lecții sociale valoroase, în care copiii exersează cooperarea, negocierile și soluționarea problemelor. De exemplu, împărțirea unei jucării poate deveni un exercițiu de răbdare și negociere, participarea la jocurile de grup le dezvoltă abilitatea de a asculta și respecta regulile comune.

Abordarea comportamentelor dificile trebuie să combine stabilitatea cu empatia. Comportamentele neadecvate nu trebuie pedepsite prin rușinare sau violență verbală, ci orientate către soluții și învățare. Validarea emoțiilor, explicarea clară a regulilor și oferirea de alternative îi ajută pe copii să înțeleagă consecințele acțiunilor lor fără a simți că sunt respinși.

are Comportamentul copiilor la grădiniță poate fi văzut ca un mesaj despre nevoile lor emoționale, sociale și cognitive. Printr-un mediu educațional sigur, cu reguli clare și suport afectiv constant, aceste manifestări devin oportunități de învățare și dezvoltare. Înțelegerea și ghidarea adecvată transformă impulsivitatea în autocontrol, gesturile în cuvinte și conflictele în lecții despre cooperare și empatie. Astfel, grădinița nu este doar un loc de joacă și socializare, ci un spațiu în care copilul învață să își gestioneze emoțiile, să comunice eficient și să interacționeze într-un mod respectuos și responsabil.

Primii pași în lumea limbii engleze

Prof. înv. preșcolar **Gîrbea Ana**

Într-o lume din ce în ce mai conectată, limba engleză a devenit un instrument esențial de comunicare la nivel global. De la tehnologie și știință, până la cultură, turism și educație, engleza este prezentă peste tot. De aceea, introducerea limbii engleze încă din perioada preșcolară reprezintă un pas important în formarea armonioasă a copiilor și în pregătirea lor pentru provocările viitorului.

La vârsta preșcolară, copiii au o capacitate extraordinară de a învăța limbi străine. Studiile arată că în primii ani de viață, creierul este mult mai receptiv la sunete, intonații și structuri lingvistice noi. Prin jocuri, cântece, poezii și activități interactive, copiii pot învăța cu ușurință cuvinte și expresii în limba engleză, fără a simți presiunea unui proces formal de învățare. Învățarea devine astfel o experiență naturală și plăcută.

Un exemplu elocvent în acest sens este povestea „The Very Hungry Caterpillar” de Eric Carle, utilizată frecvent în activitățile cu preșcolarii pentru a introduce vocabular legat de culori, zilele săptămânii sau alimente. Prin intermediul unor astfel de materiale atractive, copiii asociază limba engleză cu bucuria descoperirii și cu momentele plăcute petrecute la grădiniță.

Pe lângă dezvoltarea competențelor lingvistice, studiul limbii engleze contribuie la dezvoltarea cognitivă a copiilor. Învățarea unei limbi străine stimulează memoria, atenția și gândirea flexibilă. Copiii care intră în contact cu o limbă străină de mici își dezvoltă mai ușor capacitatea de a rezolva probleme și de a face conexiuni între informații. În plus, aceștia devin mai deschiși către diversitate culturală și mai toleranți față de diferențe.

Un alt aspect important este creșterea încrederii în sine. Atunci când un copil reușește să cante un cântecel în engleză sau să răspundă la o întrebare simplă, el trăiește un sentiment de reușită. Aceste mici succese contribuie la formarea unei imagini de sine pozitive și la dezvoltarea motivației pentru învățare pe termen lung.

Rolul educatoarei este esențial în acest proces. Prin creativitate, răbdare și adaptarea activităților la nivelul de vârstă al copiilor, cadrul didactic poate transforma orele de engleză în momente de joacă și explorare. Atmosfera caldă și încurajatoare îi ajută pe copii să se exprime liber, fără teama de a greși.

În concluzie, introducerea limbii engleze la vârsta preșcolară nu înseamnă doar acumularea unor cunoștințe noi, ci și dezvoltarea unor abilități esențiale pentru viitor. Prin metode adecvate vârstei, învățarea devine o aventură frumoasă, iar copiii dobândesc încă de mici deschiderea și curajul de a comunica într-o lume din ce în ce mai globalizată. Investiția în educația timpurie este, fără îndoială, o investiție în succesul generațiilor viitoare.

Rutina copilului după vacanță: cum revenim la programul normal de grădiniță

Prof. înv. preșcolar Manolache Denisa

După perioada vacanței, întoarcerea la programul obișnuit de grădiniță poate reprezenta o mică provocare pentru copil și familie. Zilele petrecute acasă aduc, de cele mai multe ori, un ritm mai relaxat, ore diferite de somn, mai mult timp alături de părinți și activități desfășurate fără presiunea unui program fix. În acest context, revenirea la rutina zilnică poate fi însoțită de emoții, ezitare sau chiar refuz din partea copilului. Aceste reacții sunt firești, mai ales la vârste mici, când nevoia de siguranță și stabilitate este foarte puternică.

Unul dintre cei mai importanți pași în readaptare este reluarea treptată a programului de somn. Somnul influențează direct starea emoțională a copilului, capacitatea de concentrare și disponibilitatea pentru activitățile de peste zi. Un copil odihnit va face față mai ușor despărțirii de dimineață și solicitărilor din mediul educațional. De aceea, este recomandat ca, după vacanță, ora de culcare să fie readusă progresiv la cea din timpul grădiniței, prin ajustări mici, de la o seară la alta, până când se reinstalează ritmul obișnuit.

Atmosfera dimineții joacă, de asemenea, un rol esențial. Copiii percep rapid graba sau tensiunea adulților, iar acestea pot amplifica nesiguranța. O dimineață organizată, în care hainele și lucrurile necesare sunt pregătite de seara, permite familiei să înceapă ziua mai liniștit. Câteva minute petrecute împreună, o îmbrățișare și un mesaj simplu și sigur — că părintele va reveni după copil — contribuie la instalarea unei stări de încredere. Ritualurile scurte și constante de despărțire îi ajută pe copii să înțeleagă că plecarea la grădiniță face parte din cursul normal al zilei.

La fel de importantă este pregătirea emoțională a copilului. Discuțiile despre grădiniță, despre colegi, jocuri și activitățile preferate îl ajută să se reconecteze cu experiențele pozitive din acest mediu. Atunci când părinții vorbesc cu calm și încredere despre grădiniță, copilul preia această siguranță și își construiește o atitudine mai deschisă față de revenire. Tonul pozitiv și încurajator are adesea un impact mai mare decât explicațiile lungi.

În primele zile, este posibil ca adaptarea să fie însoțită de sensibilitate crescută, nevoie mai mare de apropiere sau oboseală. Aceste manifestări nu indică un regres, ci fac parte din procesul firesc de readaptare. În această perioadă, consecvența adulților este esențială. Mesajele simple, repetate cu blândețe, și menținerea unui program previzibil îl ajută pe copil să își recapete sentimentul de siguranță. Stabilitatea rutinei zilnice — plecarea dimineața, activitățile, masa, somnul și întoarcerea acasă — oferă repere clare și liniștitoare.

Revenirea la grădiniță după vacanță nu trebuie privită ca un moment dificil, ci ca o etapă normală de reajustare. Cu răbdare, organizare și colaborare între familie și grădiniță, copiii își regăsesc rapid ritmul și bucuria de a participa la activitățile zilnice. Rutina constantă, susținută de încurajare și apropiere emoțională, devine pentru copil un sprijin real în redescoperirea siguranței și a confortului mediului educațional.

MAGIA IERNII ÎN GRĂDINIȚĂ – ACTIVITĂȚI EDUCATIVE ȘI CREATIVE

Prof. înv. preșcolar Pantazi Cătălina

Iarna este un anotimp plin de farmec, care aduce bucurie în sufletele copiilor și oferă numeroase oportunități de învățare prin joc și explorare. În grădiniță, activitățile tematice de iarnă contribuie la dezvoltarea creativității, a limbajului, a motricității fine și a spiritului de colaborare. Prin intermediul acestor activități, copiii descoperă frumusețea naturii, tradițiile de iarnă și importanța lucrului în echipă.

Anotimpul rece îi fascinează pe cei mici prin ninsoare, fulgi de zăpadă, sărbători și personaje de poveste. Educatoarea are rolul de a valorifica această fascinație și de a transforma experiențele copiilor în activități educative atractive. Astfel, învățarea devine o aventură plăcută și memorabilă.

Importanța activităților de iarnă în grădiniță

Activitățile tematice de iarnă contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor preșcolari. Prin joc și experimentare, aceștia își dezvoltă imaginația, capacitatea de comunicare și spiritul de observație. În același timp, copiii își îmbogățesc vocabularul și învață să lucreze împreună pentru realizarea unor sarcini comune.

De asemenea, activitățile de sezon îi ajută pe copii să înțeleagă schimbările din natură și să aprecieze frumusețea anotimpurilor. Observarea fulgilor de zăpadă, discuțiile despre îmbrăcăminte potrivită pentru iarnă sau despre sărbătorile specifice contribuie la formarea unor cunoștințe despre mediul înconjurător.

Activitate de iarnă: „Omul de zăpadă vesel”

Domenii vizate: Domeniul estetic și creativ, domeniul limbă și comunicare, domeniul științe.

Grupa: mijlocie/mare

Durata: 30–40 minute

Scopul activității:

Dezvoltarea creativității și a îndemnării prin realizarea unui om de zăpadă din materiale diverse, precum și stimularea exprimării verbale și a colaborării între copii.

Obiective:

- să recunoască elemente specifice anotimpului iarna;
- să utilizeze corect materialele puse la dispoziție;
- să realizeze un om de zăpadă prin lipire și asamblare;
- să participe activ la discuții și jocuri tematice;
- să coopereze cu colegii pentru realizarea sarcinilor.

Materiale necesare:

- coli colorate și albe;
- vată sau dischete demachiante;
- lipici, foarfecă;
- nasturi, hârtie creponată;
- carioci, creioane colorate;
- planșă model.

Desfășurarea activității:

1. Moment organizatoric

Copiii sunt așezați în semicerc. Se pregătesc materialele necesare și se creează o atmosferă plăcută, printr-un cântecel de iarnă.

2. Captarea atenției

Educatoarea le prezintă copiilor o imagine cu un peisaj de iarnă și îi întreabă: „Ce anotimp este? Ce observăm în imagine?” Copiii sunt încurajați să descrie elementele specifice: zăpadă, fulgi, oameni de zăpadă, haine groase.

3. Anunțarea temei și a obiectivelor

Se anunță tema activității: realizarea unui „Om de zăpadă vesel”. Copiii află că vor confecționa un om de zăpadă folosind vată și hârtie colorată.

4. Desfășurarea propriu-zisă

Educatoarea demonstrează modul de lucru: lipirea cercurilor, adăugarea ochilor, nasului, pălăriei și a fularului. Copiii primesc materialele și încep să lucreze individual sau în echipe. Pe parcurs, sunt încurajați să discute despre iarnă și despre activitățile preferate din acest anotimp.

5. Evaluarea și aprecierea lucrărilor

La final, fiecare copil își prezintă omul de zăpadă realizat. Educatoarea apreciază efortul și creativitatea fiecăruia, oferind feedback pozitiv. Lucrările pot fi expuse într-un colț tematic al clasei.

6. Încheierea activității

Activitatea se încheie cu un joc de mișcare sau cu un cântecel despre iarnă. Copiii sunt felicitați pentru implicare și creativitate.

Rezultate și beneficii

Prin această activitate, copiii își dezvoltă motricitatea fină, creativitatea și capacitatea de exprimare. Ei învață să respecte instrucțiunile, să colaboreze și să aprecieze munca proprie și a colegilor. De asemenea, activitatea contribuie la formarea unei atitudini pozitive față de învățare și la dezvoltarea imaginației.

Activitățile de iarnă aduc un plus de bucurie în grădiniță și creează amintiri frumoase pentru cei mici. Prin implicare și creativitate, educatoarea transformă fiecare zi într-o experiență educativă valoroasă.

Concluzie

Iarna oferă un cadru ideal pentru desfășurarea unor activități educative variate și atractive. Prin joc, creație și explorare, copiii învață cu plăcere și își dezvoltă abilitățile necesare pentru o dezvoltare armonioasă. Activitățile tematice de iarnă contribuie la crearea unui mediu educațional cald și motivant, în care fiecare copil se simte valorizat și încurajat să se exprime liber.

Bibliografie

1. Curriculum pentru educație timpurie (2019), Ministerul Educației.
2. Glava, A., Tătaru, L. – Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului, Editura Didactică și Pedagogică.
3. Dumitrana, M. – Activități integrate în grădiniță, Editura Compania.
4. Breben, S. – Metode interactive de grup, Editura Arves.
5. Revista Învățământului Preșcolar, materiale și exemple de bună practică

Activități de dezvoltare personală -pregătirea pentru viață dincolo de sala de grupă

Prof. înv . preșcolar Băluță Alexandrina

Dezvoltarea personală timpurie pregătește terenul pentru succesul școlar ulterior. Copiii care participă activ la aceste activități prezintă o mai mare reziliență și adaptabilitate în fața schimbărilor, fiind capabili să gestioneze mai bine stresul intrării în colectivități mai mari.

Activitățile de dezvoltarea personală în educația timpurie (0-6/7 ani) reprezintă baza formării viitorului adult, concentrându-se pe construirea stimei de sine, a autonomiei, a gestionării emoțiilor și a abilităților sociale. Aceasta este integrată în curriculum prin activități care promovează autocunoașterea, igiena personală, interacțiunea pozitivă și dezvoltarea fizică.

Perioada preșcolară reprezintă o etapă fundamentală în dezvoltarea individuală a copilului. Este o perioadă în care se pun bazele personalității, se formează primele deprinderi sociale și emoționale și se dezvoltă capacitatea de a înțelege și interacționa cu lumea înconjurătoare. În acest context activitățile de dezvoltare personală joacă un rol crucial, contribuind la construirea unui fundament solid pentru succesul școlar ulterior și pentru o integrare armonioasă în societate.

Grădinița este primul mediu social structurat în care copilul interacționează cu semenii și cu adulți din afara cercului familial. Prin urmare, mediul educațional din grădiniță este ideal pentru implementarea activităților de dezvoltare personală.

Rolul acestora este multiplu și se manifestă la diverse niveluri:

Dezvoltarea socio-emoțională- copiii învață să-și recunoască și să-și exprime emoțiile(bucurie, tristețe, furie, teamă), să empatizeze și să respecte reguli sociale.

Autonomie și igienă- se formează deprinderile de auto-îngrijire (îmbrăcat, igienă personală, hrănire) și a independenței.

Interacțiunea cu mediul- se dezvoltă capacitatea de a colabora, de a rezolva conflicte și de a se adapta la diverse situații.

Activități specifice- jocuri de rol, discuții de grup, activități artistice și exerciții fizice, toate menite să construiască o imagine de sine pozitivă.

În programul zilnic, dezvoltarea personală se realizează prin categorii specifice de activități:

Rutine: sunt momentele repetitive (sosirea, micul dejun, igiena, plecarea) au rolul de a transforma un program care poate părea haotic pentru un copil mic într-o succesiune predictibilă și ușor de urmat. Această predictibilitate reduce anxietatea și oferă un sentiment de siguranță, esențial pentru ca cel mic să fie deschis către învățare.

Tranziții: sunt jocuri scurte, cântece sau rime care fac trecerea între diferite momente ale zilei.

Întâlnirea de dimineață sunt momente prin care copilul învață să își exprime propriile trăiri și preferințe, primind validare din partea grupului. Rolul educatorului este să creeze un mediu în care identitatea fiecărui copil este respectată, facilitând astfel tranziția de la "eu" la "noi".

Activități de relaxare: sunt jocuri și exerciții care ajută la reglarea nivelului de energie, acestea dezvoltă: empatia, cooperarea, comunicarea

Activitățile de dezvoltare personală reprezintă investiția timpurie în capitalul uman, contribuind la formarea unor adulți echilibrați emoțional, responsabili, creativi și adaptați cerințelor unei societăți în continuă schimbare. Prin accentul pus pe dezvoltarea abilităților non-cognitive – inteligența emoțională, reziliența, gândirea critică, abilitățile sociale – grădinița devine un laborator al vieții, unde copiii își construiesc nu doar cunoștințe, ci și instrumentele necesare pentru a naviga cu succes prin provocările viitoare. Astfel activităților de dezvoltare personală au rolul de a pregăti copiii nu doar pentru școală, ci pentru viață.

Bibliografie:

- Curriculum pentru educația timpurie, 2019
- Suport pentru explicitarea și înțelegerea unor concepte și instrumente cu care operează curriculum pentru educație timpurie, 2019
- Crețu, C. (2009). Psihopedagogia dezvoltării personale. București: Editura Polirom.

Importanța activității „O zi cu bunicii la grădi”

Prof. învă . preșcolar Floroiu Mădălina

Activitățile care îi implică pe bunici în viața grădiniței au un rol deosebit în dezvoltarea armonioasă a copiilor. Evenimente precum „O zi cu bunicii la grădi” nu sunt doar momente festive, ci adevărate experiențe educative care întăresc relațiile dintre generații și contribuie la formarea unor valori esențiale.

Prezența bunicilor în mediul educațional le oferă copiilor un sentiment de siguranță și apartenență. Cei mici simt că familia și grădinița formează o echipă, iar acest lucru le crește încrederea în sine și dorința de a participa la activități. În același timp, bunicii au ocazia să descopere universul copiilor, să înțeleagă modul în care aceștia învață și se dezvoltă și să se implice activ în procesul educativ.

Astfel de activități favorizează transmiterea tradițiilor, a poveștilor și a experiențelor de viață. Copiii învață să respecte vârstnicii, să asculte și să aprecieze diversitatea de experiențe. Interacțiunea directă dintre generații stimulează comunicarea, empatia și răbdarea, competențe esențiale în formarea personalității.

De asemenea, implicarea bunicilor consolidează parteneriatul dintre familie și grădiniță. O comunitate educațională puternică se construiește prin colaborare, iar astfel de evenimente creează punți între generații și între mediul familial și cel educațional. Copiii percep unitatea și sprijinul celor din jur, ceea ce le oferă stabilitate emoțională.

În cadrul unor astfel de întâlniri pot fi abordate numeroase tipuri de activități, adaptate vârstei copiilor și intereselor bunicilor. Se pot organiza momente artistice în care copiii să pregătească poezii, cântece sau dansuri dedicate bunicilor. De asemenea, pot avea loc ateliere creative în care bunicii și copiii realizează împreună felicitări, colaje, obiecte decorative sau mici suveniruri.

Un alt tip de activitate apreciat este cel al poveștilor și amintirilor. Bunicii pot împărtăși întâmplări din copilăria lor, pot prezenta jocuri de altădată sau pot citi povești, contribuind astfel la îmbogățirea experiențelor de învățare ale copiilor. Jocurile interactive, exercițiile de mișcare sau activitățile practice (precum gătitul unor rețete simple sau plantarea de flori) pot transforma această zi într-una plină de bucurie și cooperare.

Prin varietatea activităților propuse, copiii au ocazia să își dezvolte abilitățile sociale, creativitatea și respectul față de familie. În același timp, bunicii se simt valorizați și implicați în viața educațională a nepoților.

„O zi cu bunicii la grădi” devine, astfel, mai mult decât o activitate tematică. Este o ocazie de a cultiva respectul, recunoștința și bucuria de a petrece timp împreună. Prin aceste momente simple, dar valoroase, contribuim la formarea unor copii empatici, echilibrați și atașați de familie și comunitate.

Dezvoltarea inteligenței emoționale prin povești și jocuri de rol

Educatoare Stan Mihaela

Inteligența emoțională este o componentă esențială a dezvoltării armonioase a copilului, având un impact major asupra relațiilor interpersonale, învățării și echilibrului interior. În perioada preșcolară, copilul începe să identifice, să exprime și să gestioneze emoții, iar mediul educațional trebuie să susțină activ această dezvoltare. Printre cele mai eficiente metode de stimulare a inteligenței emoționale se numără poveștile și jocurile de rol, care permit copiilor să exploreze lumea emoțiilor într-un cadru sigur și accesibil.

Poveștile, prin natura lor, oferă contexte bogate în situații emoționale. Copiii se identifică cu personajele, le înțeleg trăirile și învață, indirect, cum să reacționeze în situații asemănătoare. Ascultarea sau lectura poveștilor creează oportunități de reflecție și de exprimare a propriilor sentimente. De exemplu, un copil care ascultă povestea "Ursulețul care nu voia să meargă la grădiniță" poate discuta despre frica de separare sau despre nesiguranța în fața necunoscutului. Astfel, povestea devine un instrument de conștientizare și de validare a emoțiilor.

Pe lângă identificarea emoțiilor, poveștile oferă și modele de comportament. Personajele acționează, greșesc, repară, iartă sau se bucură, oferind copiilor repere clare despre cum pot gestiona diverse situații de viață. În plus, limbajul emoțional folosit în povești îmbogățește vocabularul afectiv al copiilor, ajutându-i să își exprime trăirile într-un mod adecvat și nuanțat.

Jocurile de rol completează într-un mod activ învățarea emoțională inițiată prin povești. Prin imitarea unor situații reale sau imagine, copiii experimentează emoții într-un mod direct, dar controlat. Ei pot interpreta roluri de mamă, tată, copil trist, doctor, polițist, sau personajele preferate din povești. Acest tip de joc permite copilului să se pună în locul celuilalt, dezvoltând empatia, capacitatea de a înțelege perspective diferite și de a coopera cu ceilalți.

Un alt beneficiu important al jocurilor de rol este faptul că le oferă copiilor ocazia de a-și exprima emoțiile într-un cadru simbolic. Un copil care nu poate vorbi deschis despre o frustrare poate exterioriza această emoție printr-un personaj. Educatorul, observând jocul, poate identifica probleme emoționale sau relaționale și poate interveni cu blândețe și tact.

În cadrul grădiniței, poveștile și jocurile de rol pot fi integrate ușor în activitățile zilnice. Educatorii pot organiza momente de povestire interactive, în care copiii sunt încurajați să anticipeze, să comenteze sau să continue acțiunea. De asemenea, pot fi create colțuri de joc simbolic, unde copiii să aibă la dispoziție costume, păpuși și obiecte care să stimuleze jocul de rol. Aceste activități nu doar că sprijină dezvoltarea emoțională, ci și contribuie la dezvoltarea limbajului, imaginației și încrederii în sine.

Pentru a fi eficiente, poveștile și jocurile de rol trebuie alese sau create în funcție de nevoile emoționale ale grupului. Temele abordate trebuie să fie relevante și apropiate de experiențele copiilor. De asemenea, este important ca educatorul să fie un participant activ în proces, să asculte, să întrebe și să valorizeze răspunsurile copiilor, fără a le judeca sau corecta forțat.

În concluzie, poveștile și jocurile de rol sunt instrumente valoroase pentru dezvoltarea inteligenței emoționale la preșcolari. Ele facilitează exprimarea emoțiilor, înțelegerea celor din jur, reglarea comportamentului și dezvoltarea empatiei. Prin integrarea constantă și conștientă a acestor metode în activitatea didactică, se construiește o bază solidă pentru echilibrul emoțional al copilului și pentru relații sociale sănătoase.

Bibliografie:

Goleman, D. (1995). *Emotional Intelligence*. New York: Bantam Books;

Isac, C. (2013). *Dezvoltarea inteligenței emoționale în grădiniță prin joc*. București: Editura Aramis;

Stan, E. (2010). *Strategii didactice interactive*. Iași: Editura Polirom;

Verza, E., & Verza, F. (2000). *Psihologia copilului*. București: Editura Pro Humanitate.

Educația timpurie – fundamentul dezvoltării armonioase a copilului

Educatoare Chircălan Corina

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor de învățare și dezvoltare oferite copilului de la naștere până la intrarea în învățământul primar. Această etapă este esențială pentru formarea bazelor cognitive, emoționale, sociale și fizice ale individului, fiind considerată de specialiști una dintre cele mai importante perioade din viața unei persoane. Investiția în educația timpurie nu contribuie doar la succesul școlar ulterior, ci și la integrarea socială și la dezvoltarea unei personalități echilibrate.

În primii ani de viață, creierul copilului se dezvoltă într-un ritm accelerat, realizând conexiuni neuronale care stau la baza proceselor de învățare. Studiile din domeniul psihologiei dezvoltării arată că mediul în care crește copilul, stimularea intelectuală și relațiile afective au un impact major asupra modului în care acesta își formează abilitățile. De aceea, educația timpurie trebuie privită ca un proces complex, ce implică atât familia, cât și instituțiile educaționale, precum creșa și grădinița.

Un aspect central al educației timpurii este învățarea prin joc. Jocul nu este doar o activitate recreativă, ci principalul mod prin care copilul explorează lumea, experimentează roluri sociale și își dezvoltă imaginația. Prin joc, copiii învață să comunice, să coopereze, să rezolve probleme și să își exprime emoțiile. Cadrele didactice au rolul de a organiza activități ludice cu scop educativ, adaptate vârstei și nevoilor fiecărui copil, creând un mediu sigur și stimulativ. De asemenea, educația timpurie contribuie la dezvoltarea limbajului. Interacțiunile frecvente cu adulții, citirea poveștilor și participarea la activități de grup ajută copilul să își îmbogățească vocabularul și să își dezvolte capacitatea de exprimare. Un copil care beneficiază de un mediu bogat în comunicare va avea mai multă încredere în sine și va face față mai ușor cerințelor școlare.

Pe lângă dezvoltarea cognitivă, educația timpurie pune accent pe formarea competențelor socio-emoționale. Copiii învață să își recunoască emoțiile, să le gestioneze și să manifeste empatie față de ceilalți. Relațiile pozitive cu educatorii și colegii contribuie la crearea unui sentiment de apartenență și siguranță. În acest sens, climatul educațional trebuie să fie unul bazat pe respect, încurajare și acceptarea diversității. Un alt element important este adaptarea educației la particularitățile individuale ale copiilor. Fiecare copil are propriul ritm de dezvoltare, propriile interese și stiluri de învățare. Educația modernă promovează abordarea centrată pe copil, care presupune respectarea nevoilor acestuia și valorificarea potențialului personal. Activitățile trebuie diferențiate astfel încât fiecare copil să se simtă valorizat și capabil să progreseze.

În concluzie, educația timpurie reprezintă piatra de temelie a formării viitorului adult. Prin stimularea dezvoltării intelectuale, emoționale și sociale, aceasta creează premisele unei vieți echilibrate și ale unei integrări eficiente în societate. Investiția în această etapă nu este doar responsabilitatea familiei sau a sistemului educațional, ci o prioritate a întregii societăți. O educație timpurie de calitate înseamnă copii mai pregătiți pentru școală, adulți mai competenți și o comunitate mai sănătoasă.

Bibliografie

Cucoș, Constantin (coord.). Pedagogie. Iași: Editura Polirom, 2014.

Piaget, Jean. Psihologia copilului. București: Editura Cartier, 2005.

Vrășmaș, Ecaterina. Educația timpurie a copilului. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2012.

Particularități psiho-lingvistice ale preșcolarului de grupă mijlocie

Psiholog școlar Drugă Mădălina

Limbajul reprezintă una dintre cele mai importante achiziții ale copilului preșcolar, dezvoltarea lui implicând evoluție în plan fonetic, gramatical și semantic. Preșcolarii adoră să comunice, să povestească, să pună întrebări și chiar să vorbească singuri, ceea ce oferă educatoarei numeroase oportunități de a dezvolta vocabularul și abilitățile de comunicare. Particularitățile limbajului se conturează în funcție de vârstă, progresul fiind continuu și vizibil.

Perioada preșcolară poate fi împărțită în trei subetape: preșcolarul mic (3-4 ani), preșcolarul mijlociu (4-5 ani) și preșcolarul mare (5-6/7 ani). Preșcolarul de grupă mijlocie, acumulează între 2000 și 3000 de cuvinte, dezvoltarea limbajului fiind influențată de maturizarea aparatului fonator, dezvoltarea psihică, dar și de factori precum implicarea părinților, frecventarea grădiniței sau prezența fraților mai mari. În această perioadă, copilul înregistrează progrese vizibile: se adaptează rapid la grădiniță, manifestă preocupări variate, cooperarea în jocuri crește, iar activitățile devin mai complexe. Limbajul se dezvoltă cantitativ (aproximativ 50 de cuvinte pe lună) și calitativ, iar procesele psihice devin voluntare, stimulând imaginația și creativitatea prin contactul cu mediul grădiniței.

Diversificarea relațiilor sociale ajută copilul să-și descopere capacitățile și limitele, să reducă egocentrismul și să se dezvolte emoțional și moral. Preșcolarul de grupă mijlocie înțelege diferența dintre bine și rău, respectă reguli și norme, dezvoltând comportamente care contribuie la autonomia personală. Învățarea se realizează în mare măsură prin imitație și modelare, copilul urmărind și reproducând mișcările sau comportamentele adulților și colegilor.

Dezvoltarea motricității este semnificativă: preșcolarul de grupă mijlocie are mișcări mai rapide și mai coordonate, echilibrul este mai stabil, motricitatea fină se perfecționează, iar activitățile precum săritul într-un picior, mersul pe linie trasată sau desenarea formelor geometrice devin posibile. În plan senzorial, copilul își perfecționează auzul, văzul, simțurile tactil, gustativ și echilibru, recunoaște culori și forme, compară obiecte și identifică poziții spațiale.

Gândirea preșcolarului de grupă mijlocie este mai complexă: definește obiecte, explică utilitatea lor, realizează analogii, grupează imagini în funcție de noțiuni generale și folosește corect negația. Memoria se dezvoltă, copilul putând reține 3-5 cifre, evocând evenimente mai vechi și reproducând poezii mai lungi. Imaginația și creativitatea permit elaborarea de povești scurte pe baza unor imagini sau situații.

În plan motivațional, preșcolarul de grupă mijlocie manifestă dorința de a vorbi în grup, interes pentru jocurile de rol și pentru cunoaștere, precum și preferințe pentru anumite activități sau colegi. Afectiv, preșcolarul de grupă mijlocie poate controla parțial reacțiile emoționale, manifestă bucurie, mirare, empatie și sentimente morale, dar poate avea și explozii afective spontane.

Limbajul copiilor de grupa mijlocie se caracterizează printr-o serie de abilități specifice: pot relata întâmplări din trecut, prezent și viitor, și își pot scrie numele cu majuscule, fie imitând, fie din memorie. Aceștia pun întrebări pentru a înțelege sensul cuvintelor, folosesc propoziții mai complexe și pot defini obiecte uzuale.

De asemenea, cunosc noțiuni opuse precum mare-mic, tare-moale, greu-ușor, lung-scurt sau înalt-scund, își argumentează punctul de vedere și exprimă idei proprii. Răspund mai prompt la întrebări și explică clar activitățile pe care le desfășoară, utilizând corect timpurile verbale, pluralul și singularul. Pronunția este corectă, cu excepția unor eventuale dificultăți specifice. Deoarece evoluția limbajului este strâns legată de dezvoltarea fizică și psihică a copilului, educatoarea trebuie să cunoască particularitățile anatomo-fiziologice ale acestuia și să adapteze metodele și strategiile didactice pentru a sprijini progresul optim în procesul educativ.

Cunoașterea caracteristicilor psiho-lingvistice, motrice, cognitive și afective ale preșcolarului de grupa mijlocie este esențială pentru educatoare, pentru a putea aplica metode și activități adaptate dezvoltării fiecărui copil și pentru a contribui la formarea unei personalități echilibrate și autonome.

Curiozitatea apare devreme în viața copilului și se manifestă prin dorința de a observa, de a atinge și de a întreba. Întrebările simple precum „Ce este?” sau „De ce?” arată interes real pentru lumea din jur. La vârsta preșcolară, copilul învață în principal prin experiență directă. El manipulează obiecte, repetă acțiuni și urmărește efectele. Acest proces nu este întâmplător, ci reprezintă o modalitate naturală de dezvoltare cognitivă.

În această perioadă, creierul copilului se află într-un ritm intens de dezvoltare. Conexiunile neuronale se formează și se consolidează prin activitate și explorare. Atunci când copilul testează, compară și pune întrebări, el își organizează treptat informațiile. Curiozitatea devine astfel un mecanism esențial al învățării timpurii.

Curiozitatea contribuie semnificativ la dezvoltarea limbajului. Copilul care întreabă exersează formularea propozițiilor și învață cuvinte noi. Dialogul cu adultul îl ajută să își clarifice ideile și să își îmbunătățească exprimarea. Răspunsurile trebuie să fie scurte, clare și adaptate nivelului de înțelegere. Explicațiile foarte complexe nu sunt necesare la această vârstă.

În același timp, curiozitatea sprijină dezvoltarea gândirii logice. De exemplu, atunci când copilul plantează o sămânță și observă apariția plantei, el înțelege relația dintre apă, lumină și creștere. Învață prin observare și repetare. Experiența directă oferă informații mai stabile decât simpla ascultare a unei explicații.

Greșelile fac parte din proces. Dacă varsă apă sau nu reușește din prima încercare, copilul își ajustează comportamentul. Repetiția consolidează învățarea. Curiozitatea îl motivează să încerce din nou.

Prezența adultului are un rol important în menținerea dorinței de explorare. Copilul are nevoie de un mediu sigur și de reacții echilibrate. Atunci când este ascultat cu răbdare, capătă încredere și continuă să pună întrebări. Critica excesivă sau minimalizarea întrebărilor pot reduce inițiativa.

Răspunsurile oferite trebuie să fie adevărate și formulate simplu. Dacă adultul nu cunoaște răspunsul, poate recunoaște acest lucru și poate căuta informația împreună cu copilul. Această atitudine modelează onestitatea și dorința de învățare continuă.

Este util ca adultul să stimuleze gândirea prin întrebări precum „Tu ce crezi?”. Astfel, copilul este încurajat să formuleze ipoteze și să anticipeze rezultate. Dialogul devine un proces activ, nu doar o transmitere de informații.

Mediul influențează nivelul de explorare. Un spațiu organizat, cu materiale accesibile, încurajează inițiativa. Cărțile ilustrate, materialele pentru construcție, plastilina sau elementele din natură pot genera situații variate de învățare. Nu este necesar un număr mare de jucării.

Obiectele simple pot stimula imaginația și investigația.

Jocul simbolic reprezintă o formă importantă de explorare. Atunci când copilul transformă o cutie într-o mașină sau imită activități din viața cotidiană, el încearcă să înțeleagă realitatea socială. Prin joc, procesează experiențele trăite.

Deși tehnologia oferă acces rapid la informații, experiența directă rămâne esențială la vârsta preșcolară. Atingerea, mișcarea și interacțiunea concretă contribuie la dezvoltarea senzorială și cognitivă. Învățarea este mai eficientă atunci când copilul participă activ.

Curiozitatea nu susține doar dezvoltarea intelectuală, ci și pe cea socială și emoțională. Copiii întreabă despre emoțiile celorlalți și încearcă să înțeleagă reacțiile observate. Învăță să identifice tristețea, bucuria sau frustrarea. Acest proces contribuie la dezvoltarea empatiei.

Un copil care se simte în siguranță emoțională explorează mai mult. Limitele clare și regulile simple oferă protecție. De exemplu, utilizarea unor instrumente doar sub supraveghere asigură siguranța fără a opri explorarea. Echilibrul dintre libertate și regulă este important.

Fiecare copil are propriul ritm de dezvoltare. Unii exprimă verbal numeroase întrebări. Alții explorează mai mult prin acțiune. Ambele modalități sunt valoroase. Comparațiile între copii pot reduce încrederea. Încurajarea individuală susține progresul.

Curiozitatea reprezintă un mecanism natural prin care copilul învață și se dezvoltă. Ea susține formarea limbajului, a gândirii logice, a autonomiei și a competențelor sociale. Nu produce rezultate imediate spectaculoase, dar generează progrese constante și solide.

Adultul are rolul de a ghida și de a oferi un cadru sigur pentru explorare. Prin răspunsuri clare, prin ascultare atentă și prin încurajare, el sprijină această resursă esențială. În primii ani de viață, curiozitatea poate fi considerată o adevărată superputere, deoarece stă la baza dezvoltării armonioase a copilului.

Prietenie și joacă la grădiniță

Prof. învă. preșcolar Mitu Amelia

La grădiniță, fiecare zi aduce aventuri, râsete și momente pline de descoperire și învățare. Copiii explorează lumea în pași mici, dar plini de curiozitate, în timp ce își dezvoltă abilități fizice, sociale și emoționale. Joaca nu este doar o activitate distractivă, ci și un mod minunat prin care micuții învață să colaboreze, să comunice și să se susțină unii pe alții.

Recent, Buburuzele și Albinuțele au arătat cât de frumoasă și puternică poate fi prietenia atunci când copiii lucrează împreună. Deși fac parte din echipe diferite, au demonstrat că se pot susține, încuraja și bucura de fiecare reușită. Fiecare gest de ajutor și fiecare zâmbet sunt dovada că împreună, copiii formează o echipă minunată. Spiritul lor de colaborare și entuziasmul cu care se implică în activități fac ca fiecare zi să fie un mic festival al prieteniei.

Activitățile prin care copiii se joacă — sărituri, mers sau adunarea biluțelor colorate — dezvoltă nu doar coordonarea și motricitatea, ci și răbdarea, empatia și capacitatea de a lucra în echipă. În aceste momente, copiii învață că fiecare reușită, fie ea mică sau mare, este mai frumoasă atunci când este împărtășită și sărbătorită împreună cu ceilalți. La grădinița noastră, prietenia și joaca merg mână în mână, iar competiția este întotdeauna secundară față de bucuria de a fi împreună.

Fiecare zi petrecută la grădiniță este o adevărată sărbătoare a prieteniei și a jocului. Buburuzele și Albinuțele ne arată că atunci când copiii se susțin și se încurajează reciproc, fiecare moment devine special și plin de învățăminte. Zâmbetele lor, aplauzele și micile gesturi de prietenie fac ca experiența la grădiniță să fie unică și memorabilă, iar noi, avem privilegiul să îi urmărim crescând și învățând cât de frumoasă este bucuria de a fi împreună. Prietenia și joaca sunt, fără îndoială, cele mai mari victorii pentru fiecare dintre ei.

Rolul și impactul „Săptămânii Verzi” în perioada preșcolarității

Prof. înv. preșcolar Stoica Simona

Educația pentru mediu reprezintă una dintre direcțiile fundamentale ale educației contemporane, având ca scop formarea unei atitudini responsabile față de natură și față de resursele planetei. În contextul actual, marcat de schimbări climatice, poluare și degradarea ecosistemelor, devine esențial ca formarea conștiinței ecologice să înceapă încă din primii ani de viață. Perioada preșcolarității este considerată etapa de bază în conturarea valorilor, atitudinilor și comportamentelor viitorului adult, iar grădinița oferă cadrul optim pentru inițierea educației ecologice. În acest sens, programul „Săptămâna Verde” constituie un demers educativ relevant și necesar în învățământul preșcolar.

„Săptămâna Verde” este un program național care urmărește dezvoltarea competențelor privind protecția mediului și promovarea dezvoltării durabile, prin activități nonformale, interdisciplinare și experiențiale. În învățământul preșcolar, acest program este adaptat particularităților de vârstă ale copiilor, punând accent pe învățarea prin joc, descoperire și implicare directă. Conform Curriculumului pentru educație timpurie (2019), activitățile desfășurate în grădiniță trebuie să susțină dezvoltarea globală a copilului, iar educația pentru mediu se integrează armonios în toate domeniile experiențiale.

Rolul „Săptămânii Verzi” în perioada preșcolarității este unul complex și multidimensional. În primul rând, aceasta contribuie la formarea unei atitudini pozitive față de natură. Prin activități precum plantarea de flori sau arbori, îngrijirea spațiilor verzi, colectarea selectivă a deșeurilor sau realizarea de obiecte din materiale reciclabile, copiii dobândesc experiențe concrete care le permit să înțeleagă importanța protejării mediului. Educația ecologică la această vârstă nu presupune acumularea de informații teoretice complexe, ci formarea unor deprinderi simple și durabile: păstrarea curățeniei, economisirea apei, respectul față de plante și animale.

În al doilea rând, „Săptămâna Verde” are un rol important în dezvoltarea cognitivă a copilului. Activitățile de observare a naturii, experimentele simple (de exemplu, germinarea semințelor), discuțiile tematice și poveștile cu mesaj ecologic contribuie la dezvoltarea gândirii logice și la înțelegerea relațiilor de cauză–efect. Copiii descoperă legătura dintre acțiunile umane și consecințele asupra mediului, dezvoltându-și spiritul de observație și curiozitatea științifică.

Impactul programului se resimte și la nivel socio-emoțional. Activitățile desfășurate în grup stimulează cooperarea, comunicarea și respectarea regulilor. Copiii învață să lucreze împreună pentru realizarea unui scop comun, cum ar fi amenajarea unui colț verde sau participarea la o acțiune de ecologizare. În același timp, se dezvoltă empatia față de ființele vii și sentimentul de responsabilitate. Experiențele pozitive trăite în contact cu natura contribuie la echilibrul emoțional și la dezvoltarea unei relații armonioase cu mediul.

Din perspectiva dezvoltării comportamentale, „Săptămâna Verde” favorizează interiorizarea unor conduite ecologice. Repetarea unor acțiuni simple – aruncarea corectă a deșeurilor, utilizarea responsabilă a resurselor, îngrijirea plantelor – conduce la formarea unor obiceiuri stabile. Astfel, copilul devine un mic promotor al protecției mediului, influențând inclusiv comportamentele familiei. Relația grădiniță–familie–comunitate se consolidează prin implicarea părinților în activități comune, contribuind la extinderea impactului educației ecologice dincolo de spațiul instituțional.

Un rol esențial în reușita „Săptămânii Verzi” îl are cadrul didactic. Educatoarea planifică activități adecvate nivelului de dezvoltare al copiilor, utilizează metode interactive și creează un climat educațional stimulativ. Modelul personal oferit de adult este determinant, deoarece copiii învață în mare măsură prin imitație. Printr-o abordare integrată și creativă, educatoarea poate transforma această săptămână într-o experiență memorabilă, cu efecte pe termen lung asupra formării personalității copilului.

În concluzie, „Săptămâna Verde” reprezintă un instrument educațional valoros în perioada preșcolarității, contribuind la formarea timpurie a conștiinței ecologice și la dezvoltarea armonioasă a copilului. Prin activități practice, interdisciplinare și adaptate vârstei, acest program sprijină dezvoltarea cognitivă, socio-emoțională și comportamentală, consolidând în același timp parteneriatul educațional dintre grădiniță, familie și comunitate. Investiția în educația ecologică timpurie înseamnă, de fapt, investiția într-un viitor sustenabil.

Bibliografie

Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.

Glava, C., Glava, A. (2015). *Didactica educației timpurii*. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană.

Ministerul Educației (2019). *Curriculum pentru educație timpurie*. București.

Pânișoară, I.-O. (2017). *Psihologia copilului modern*. București: Polirom.

CUPRINS NIVEL PRIMAR

1. Prof. înv. primar Alexandru Oana

Lecția de limba română – de la teorie la creativitate la clasa a III-a

2. Prof. înv. primar Bălan Georgiana

Elevul de azi - mai informat, dar mai grăbit

3. Prof. înv. primar Bănică Daniela

Abordări creative în predarea cititului și scrisului în ciclul primar

4. Consilier școlar Benghia Iuliana

Sugestii pentru creșterea copilului cu ADHD

5. Prof. înv. primar Cernea Corina

Dezvoltarea inteligenței socio-emoționale a elevilor – cheia unui climat educațional sănătos

6. Prof. înv. primar Cioplea Roxana

Ce este metoda Feuerstein?

7. Prof. înv. priar Crețu Cătălina

Metoda fonetico-analitică la clasa pregătitoare

8. Prof. înv. primar Cuțar Cătălina

Importanța leadershipului în educație

CUPRINS NIVEL PRIMAR

9. Prof. înv . primar Dobrescu Oana Silvia

Învățarea prin proiect – dezvoltarea competențelor interdisciplinare

10. Prof. engleză Florea Ruxandra

The Benefits of Cambridge YLE Exams

11. Prof. înv. primar Jianu Corina

Dezvoltarea competențelor-cheie prin intermediul activităților extracurriculare la clasa a III-a

12. Prof. înv. primar Massier Alina

Jocuri de atenție din sfera teatrului pentru copii aplicate la clasa pregătitoare

13. Prof. înv. primar Miu Amelia

Pași în autoreglarea elevilor din învățământul primar

14. Prof. în . primar Olaru Andreea

Vacanța – resursă strategică pentru echilibrul și creativitatea cadrelor didactice din România

15. Prof. înv. primar Papuc Bianca

Importanța participării elevilor la concursurile școlare: beneficii, perspective și rol educațional

16. Prof. înv. primar Prodan Adriana

Educația nu se oprește niciodată – Formarea continuă- Cheia profesorului de succes

CUPRINS NIVEL PRIMAR

17. Prof. înv. primar Protopopescu Florența

Rolul educației în dezvoltarea personalității

18. Prof. înv. primar Radu Ellery

Rolul învățătorului în viața elevului

19. Prof. înv. primar Radu Mirela

Învățarea ca experiență: de la lecția predată la lecția trăită

20. Prof. în. primar Mădălina Cristea

Rolul poveștilor și al basmelor în formarea valorilor morale

21. Prof. engleză Mara Barbatei

Moving to Learn: Why Language Needs a Body

Lecția de limba română – de la teorie la creativitate la clasa a III-a

Prof. înv. primar Alexandru Oana

Lecția de limba română din ciclul primar, în special la clasa a III-a, are un rol esențial în formarea competențelor de comunicare ale elevilor. La această vârstă, copiii nu mai sunt doar receptori pasivi ai informației, ci pot deveni participanți activi, capabili să aplice cunoștințele în contexte variate și să își exprime creativ gândurile și emoțiile. De aceea, trecerea de la teorie la creativitate reprezintă o direcție modernă și eficientă în predarea limbii române.

În mod tradițional, lecția de limba română a fost centrată pe transmiterea noțiunilor teoretice: definiții, reguli, clasificări. Deși acestea sunt necesare, ele nu sunt suficiente pentru dezvoltarea reală a competențelor lingvistice. Elevii de clasa a III-a învață mai bine atunci când noțiunile abstracte sunt ancorate în situații concrete, apropiate de universul lor de viață. Astfel, teoria trebuie să devină un punct de plecare, nu un scop în sine.

O lecție eficientă începe prin reactualizarea cunoștințelor și prin captarea interesului elevilor. Jocurile de limbaj, conversația dirijată sau exemplele din experiența personală a copiilor creează un climat favorabil învățării. Predarea noțiunilor teoretice, precum substantivul, adjectivul sau verbul, trebuie realizată clar, concis și cu ajutorul exemplelor sugestive. Schemele simple, imaginile sau cartonașele contribuie la înțelegerea și fixarea informațiilor.

După etapa teoretică, urmează aplicarea practică, care pregătește terenul pentru activitățile creative. Exercițiile de identificare, completare sau transformare ajută elevii să folosească noțiunile în contexte controlate. Totuși, adevărata valoare a lecției apare atunci când elevii sunt încurajați să creeze. Activitățile creative, precum scrierea unei povești scurte, inventarea unui dialog, realizarea unei benzi desenate sau jocurile de tip „propoziția surpriză”, stimulează imaginația și dezvoltă plăcerea de a utiliza limba română.

Creativitatea nu presupune lipsa regulilor, ci folosirea lor într-un mod personal și expresiv. Prin astfel de activități, elevii înțeleg că regulile gramaticale nu sunt constrângeri rigide, ci instrumente care îi ajută să se exprime mai clar și mai frumos. În plus, lucrul în grup sau în perechi dezvoltă abilitățile de colaborare, comunicarea și respectul față de ideile celorlalți.

Evaluarea în cadrul unei lecții orientate spre creativitate trebuie să fie predominant formativă. Aprecierea verbală, feedbackul constructiv și autoevaluarea îi ajută pe elevi să capete încredere în propriile capacități. Accentul nu cade exclusiv pe corectitudinea formală, ci pe originalitate, coerență și implicare.

În concluzie, lecția de limba română la clasa a III-a, concepută ca un parcurs de la teorie la creativitate, contribuie semnificativ la dezvoltarea competențelor de comunicare și la formarea unei atitudini pozitive față de învățare. Prin îmbinarea armonioasă a regulilor cu jocul și creația, limba română devine pentru elevi nu doar o disciplină școlară, ci un mijloc viu de exprimare și descoperire a lumii.

Elevul de azi - mai informat, dar mai grăbit

Prof. înv. primar Bălan Georgiana

Transformările societății contemporane influențează vizibil profilul elevului din învățământul primar. Copilul de astăzi ajunge în bancă având deja contact cu o multitudine de informații, utilizând dispozitive digitale și manifestând o familiaritate surprinzătoare cu noțiuni diverse. În activitatea zilnică de la clasă se constată că elevii pot oferi rapid exemple, explicații sau detalii din domenii variate, însă ritmul în care doresc să parcurgă sarcinile indică o anumită dificultate în a rămâne ancorați într-un demers de învățare aprofundat. În cadrul orelor de Comunicare în limba română, de exemplu, elevii identifică repede ideea principală a unui text scurt, dar întâmpină dificultăți atunci când li se solicită argumentarea răspunsului sau formularea unei opinii personale bine structurate. De multe ori, tendința este de a oferi răspunsuri succinte, orientate spre finalizarea rapidă a exercițiului. Situații similare apar și la Matematică, unde rezolvarea mecanică a unor itemi este preferată în detrimentul explicării raționamentului utilizat. Graba se reflectă și în modul de realizare a temelor sau a proiectelor individuale. Unii elevi caută soluții rapide, inspirându-se din surse online sau solicitând sprijin imediat din partea adultului, fără a parcurge etapele necesare înțelegerii depline a conținutului. În activitățile de lucru pe grupe, se observă dorința de a obține rezultatul final într-un timp cât mai scurt, chiar dacă procesul colaborativ ar presupune ascultare, negociere și reflecție. Cu toate acestea, experiența didactică evidențiază și numeroase aspecte pozitive. Elevii manifestă curiozitate crescută, adresează întrebări variate și realizează conexiuni între informații provenite din medii diferite. În cadrul lecțiilor interactive, care includ elemente vizuale, aplicații educaționale sau jocuri didactice, implicarea lor este intensă, iar capacitatea de adaptare la sarcini noi este remarcabilă. Rapiditatea poate deveni, în acest sens, un avantaj atunci când este orientată spre descoperire și explorare. Provocarea cadrului didactic constă în cultivarea răbdării intelectuale și a reflecției conștiente. Activitățile care presupun explicarea pașilor de rezolvare, jurnalul de învățare, conversația euristică sau momentele de autoevaluare contribuie la încetinirea ritmului și la consolidarea înțelegerii. Profesorul are rolul de a transforma informația accesată rapid în cunoaștere structurată, stabilă și transferabilă.

Elevul de azi nu este superficial, ci adaptat unui mediu caracterizat prin viteză și diversitate informațională. Înțelegerea acestui profil permite proiectarea unor demersuri didactice echilibrate, în care dinamismul se îmbină cu rigoarea, iar curiozitatea naturală este valorificată în direcția formării unor competențe durabile. Rapiditatea sa este expresia mediului în care crește, iar rolul nostru, ca dascăli, este de a transforma această viteză în profunzime, această abundență informațională în cunoaștere autentică. Prin echilibru, răbdare și strategii didactice adaptate, putem sprijini formarea unui elev capabil nu doar să acceseze informația, ci să o interiorizeze și să o valorifice responsabil.

Bibliografie:

1. Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2006
2. Ionescu, M., & Radu, I. (coord.), *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
3. Neacșu, I., *Psihologia educației*, Editura Polirom, București, 2010
4. Păun, E., & Potolea, D. (coord.), *Pedagogie. Fundamente teoretice și demersuri aplicative*, Editura Polirom, Iași, 2002

Abordări creative în predarea cititului și scrisului în ciclul primar

Prof. înv. primar Bănică Daniela

Cititul și scrisul sunt două dintre cele mai fundamentale abilități pe care elevii le dezvoltă în primii ani de școală. La nivelul clasei a II-a, aceste competențe nu sunt doar obiective de învățare, ci și punți spre un univers vast de cunoștințe și imaginație. Pentru a asigura un progres eficient, dar și pentru a menține motivația elevilor, este esențial ca învățarea cititului și scrisului să fie abordată în mod creativ. Abordările inovative nu doar că stimulează interesul copiilor, dar contribuie și la formarea unor abilități de comunicare și gândire critică ce vor fi fundamentale pe tot parcursul vieții lor școlare.

Una dintre cele mai eficiente metode de a face citirea mai atractivă este încorporarea acesteia în contexte interactive și dinamice. În loc ca elevii să se limiteze la lecturi solitare sau monologuri repetitive, învățătorul poate organiza activități care implică întreaga clasă. Citirea în grup, de exemplu, transformă textul într-o experiență comună. Această abordare permite elevilor nu doar să învețe să citească corect și clar, dar și să dezvolte abilități de ascultare activă și colaborare. Citirea în grup poate fi făcută prin rotație, iar fiecare copil va avea ocazia să interpreteze un fragment de text, învățând astfel să aprecieze diversitatea vocii și ritmului în lectura colectivă.

Mai mult, textele pot fi abordate nu doar din punct de vedere al înțeleșului literal, dar și printr-o înțelegere profundă, stimulând creativitatea elevilor. De exemplu, în loc să le ceară doar să răspundă la întrebări despre text, învățătorul poate organiza activități prin care elevii să ilustreze scene din povești, să creeze continuări ale poveștilor sau chiar să inventeze un final alternativ. Această abordare nu doar că încurajează imaginația, dar le permite copiilor să înțeleagă mult mai bine structura unui text și să aprecieze complexitatea narativă.

În ceea ce privește scrisul, abordările creative pot include metode ce permit elevilor să se exprime în moduri inedite. Scrierea de povești colective sau scrierea unui jurnal al clasei sunt activități care încurajează creativitatea și autonomia. Elevii pot fi invitați să contribuie cu propoziții sau paragrafe la o poveste în curs de desfășurare, fiecare adăugând un element unic pe baza imaginației proprii. În acest proces, copilul învață nu doar cum să construiască propoziții corecte și coerente, dar și cum să colaboreze cu alții pentru a crea o lucrare comună.

Un alt mod inovativ de a sprijini scrisul este prin integrarea tehnologiei. De exemplu, utilizarea unor aplicații educaționale de tip „scriere creativă” poate oferi elevilor un mediu interactiv în care să experimenteze cu cuvintele, să creeze povești și să dezvolte abilități de scriere într-un mod distractiv. În acest fel, tehnologia nu devine doar un mijloc de învățare, ci un instrument care sprijină imaginația și creativitatea elevilor, deschizând noi orizonturi pentru exprimarea lor literară.

De asemenea, integrarea literaturii vizuale reprezintă o abordare inovativă ce ajută la dezvoltarea abilității de a „citi” imagini și a înțelege semnificațiile vizuale. Activitățile de tipul „De la imagine la cuvânt” – în care elevii sunt invitați să descrie ceea ce văd într-o imagine sau să creeze povești pornind de la o ilustrație – ajută nu doar la îmbogățirea vocabularului, ci și la stimularea gândirii critice. De asemenea, aceste activități susțin dezvoltarea unei conexiuni mai profunde între cuvinte și imagini, făcând legătura între cele două forme de comunicare extrem de eficientă și productivă.

La fel de importante sunt și activitățile de tip „Scriere creativă” în care elevii sunt încurajați să își pună în practică ideile, să își construiască propoziții și fraze care reflectă gândurile lor. Aceasta le oferă oportunitatea de a-și exprima opiniile și sentimentele într-un mod personal și autentic, ceea ce îi ajută să își dezvolte abilitatea de a comunica eficient. De asemenea, această formă de scriere este extrem de benefică pentru dezvoltarea gândirii logice și a abilității de a organiza ideile.

Este esențial ca procesul de predare a cititului și scrisului să fie unul flexibil, adaptat nevoilor și ritmului fiecărui elev. Abordările creative, care încurajează activitatea practică și aplicativă, pot face diferența în dezvoltarea abilităților literare ale copiilor. Astfel, prin implementarea unor metode inovative și atractive de predare, elevii nu doar că vor învăța să citească și să scrie, dar vor înțelege cu adevărat puterea cuvintelor de a construi lumi, de a exprima idei și de a lega oameni.

Sugestii pentru creșterea copilului cu ADHD

Consilier școlar Benghia Iuliana

În ultimii ani, societatea asistă la o explozie de cazuri de copii și adolescenți care primesc diagnosticul de tulburare de deficit de atenție și hiperactivitate-ADHD. În termeni generali și simpli, această condiție este una biologică, de neurodezvoltare și, în esență, o tulburare de autoreglare. În ADHD, funcțiile executive sunt afectate și nu ating aceleași nivele de maturizare optimă în funcție de dezvoltare și vârstă: conștientizarea de sine, inhibiția/autocontrolul, memoria de lucru, conștientizarea și gestionarea timpului, autocontrolul emoțional, automotivarea, autoorganizare, planificare și rezolvarea de probleme. A crește și a educa adecvat nevoilor sale un copil cu acest diagnostic este deopotrivă provocator, frustrant și minunat, deoarece creșterea sa se ghidează după alte principii, ritmuri și așteptări. Cu toate acestea, studiile au arătat că cele mai bune rezultate sunt legate de: un coeficient de inteligență mai ridicat, educația continuă, simptome ușoare ale ADHD-ului, absența altor tulburări psihice, familia cu doi părinți, situația socioeconomică mai bună și existența mai multor prieteni în copilărie.

Cum pot susține părinții demersul educațional și de creștere al propriului copil cu ADHD? Russell Barkley propune 4 chei fundamentale pentru atingerea succesului, și anume: 1. Evaluare, diagnostic și tratament provenite de la un specialist; 2. Identificarea și promovarea talentelor și aptitudinilor speciale ale copilului; 3. Resurse în comunitate pentru dezvoltarea lui continuă; 4. A fi siguranță, sprijin și susținere necondiționată pentru propriul copil.

De asemenea, **o serie de principii** extrem de relevante în procesul de educare, ce pot fi utilizate de către părinți și familia extinsă, inclusiv de către comunitatea școlară sunt următoarele:

- *A-ți aminti constant că copilul cu ADHD are o dizabilitate, o problemă reală*, ce necesită înțelegere, suport constant și tratarea acestuia conform nevoilor sale reale. Nu este doar o simplă tulburare de comportament ce va trece sau prin intermediul căreia își caută atenție. În acest caz, este foarte important să îți reglezi așteptările la realitatea copilului tău.
- *A fi un însoțitor pentru copil, și nu un inginer*: oferă protecție și un mediu potrivit, alimentație și activități sănătoase (un sport, ieșiri, experiențe, etc.), rutine consecvente și previzibile și lucrează la consolidarea relației tale cu el, dar și la starea ta de bine.

Stabilește cu atenție și grijă prioritățile, astfel încât situația și conflictele familiale să nu se agraveze. Schimbă dinamica și analizează în detaliu acele lucruri pentru care tu și copilul intrați frecvent în dispute și acolo unde el manifestă opoziționism, pentru a vedea cum poți restructura programul și redefini așteptările față de el, inclusiv în diferite momente ale zilei.

- Pentru a realiza asta, este foarte util și important să te întrebi dacă respectarea cerinței X va ajuta într-adevăr la creșterea și buna funcționare a copilului în prezent și pe viitor.
- *A lucra cu sine pentru a fi un părinte cât mai conștient, prezent și atent la nevoi, dificultăți.*
- *A încuraja autoconștientizarea și responsabilitatea la copil.* Pentru dobândirea acestei competențe, se pot utiliza următoarele practici: a oferi un bun model, prin exemplul personal; intervievarea copilului prin a arăta interes și curiozitate legat de temele sale relevante, despre ziua lui sau anumite activități, adresând întrebări simple și punctuale; oferirea și distribuirea de sarcini pe intervale de timp; clarificarea regulilor din casă sau de la școală și aplicarea lor consecventă; implicarea socială.
- *Dozează debitul verbal și cantitatea de instrucțiuni:* atinge fizic, stabilește contact vizual, spune scurt ceea ce vrei să transmiți, cere copilului să repete sarcina încredințată și oferă întotdeauna afecțiune în interacțiune.
- *Folosește recompense frecvente, imediate și externe.* La copiii cu ADHD, automotivarea este deficitară și insuficientă. Totuși, nu se oferă recompense pentru toate comportamentele, ci doar pentru cele dorite.
- *Ajută copilul să conștientizeze și să managerieze timpul, precum și capacitatea de organizare.*

Acestea sunt doar o serie de principii dinamice în creșterea și însoțirea copilului cu ADHD. Pe lângă toate acestea, nu uita să fii proactiv, înțelegător cu el și cu tine și să nu îți pierzi relația doar pentru a-l învăța pe copil cu orice preț lucruri neesențiale pentru dezvoltarea lui.

Bibliografie:

Barkley A., Russell (2025). *12 principii esențiale în creșterea copilului cu ADHD*. București: editura Herald.

Dezvoltarea inteligenței socio-emoționale a elevilor – cheia unui climat educațional sănătos

Prof. înv. primar Cernea Corina

În contextul educației contemporane, accentul nu mai cade exclusiv pe dezvoltarea cognitivă a elevilor, ci și pe formarea competențelor socio-emoționale, esențiale pentru adaptarea armonioasă a copilului la mediul școlar și social. Inteligența socio-emoțională reprezintă capacitatea individului de a-și recunoaște, înțelege și gestiona propriile emoții, precum și de a relaționa eficient cu ceilalți. Dezvoltarea acesteia în mediul școlar constituie o condiție fundamentală pentru crearea unui climat educațional sănătos, bazat pe respect, cooperare și siguranță emoțională.

Rolul inteligenței socio-emoționale în formarea elevilor

Inteligența socio-emoțională influențează în mod direct comportamentul elevilor, relațiile interpersonale și performanța școlară. Elevii care își pot identifica emoțiile și le pot exprima adecvat manifestă un nivel mai ridicat de autocontrol, empatie și responsabilitate. Aceștia sunt mai capabili să gestioneze situațiile de conflict, să colaboreze cu colegii și să facă față provocărilor școlare. În lipsa unei educații socio-emoționale sistematice, pot apărea dificultăți precum anxietatea, agresivitatea, lipsa motivației sau problemele de relaționare. De aceea, școala are responsabilitatea de a sprijini dezvoltarea echilibrată a elevilor, integrând dimensiunea emoțională în activitățile didactice și în viața de zi cu zi a clasei.

Școala – spațiu de formare socio-emoțională

Mediul școlar reprezintă un cadru privilegiat pentru dezvoltarea inteligenței socio-emoționale, deoarece oferă numeroase situații de interacțiune și cooperare. Relația profesor–elev joacă un rol esențial în acest proces. Un cadru didactic empatic, deschis și consecvent creează un climat de siguranță emoțională, în care elevii se simt acceptați și valorizați. Climatul educațional sănătos se construiește prin reguli clare, comunicare eficientă și respect reciproc. Elevii trebuie încurajați să își exprime opiniile, emoțiile și nevoile într-un mod adecvat, iar greșelile să fie privite ca oportunități de învățare, nu ca eșecuri.

Strategii didactice pentru dezvoltarea inteligenței socio-emoționale

Dezvoltarea competențelor socio-emoționale poate fi realizată prin activități specifice, integrate în procesul instructiv-educativ. Activitățile de autocunoaștere, precum identificarea emoțiilor trăite în diverse situații sau completarea unor jurnale emoționale, contribuie la creșterea conștientizării de sine. Jocurile de rol și dramatizările sunt metode eficiente pentru exersarea empatiei și a comunicării asertive.

Prin simularea unor situații de viață reală, elevii învață să înțeleagă perspective diferite și să găsească soluții pașnice la conflicte. Activitățile de lucru în echipă dezvoltă cooperarea, responsabilitatea și respectul față de opiniile celorlalți. De asemenea, conversațiile dirijate și dezbaterile adaptate vârstei elevilor oferă contexte favorabile pentru exprimarea emoțiilor și pentru dezvoltarea abilităților de ascultare activă. Integrarea lecturii cu mesaj emoțional și a poveștilor terapeutice contribuie la dezvoltarea empatiei și a capacității de identificare cu diverse personaje.

Impactul asupra climatului educațional

Un nivel ridicat al inteligenței socio-emoționale în rândul elevilor conduce la îmbunătățirea relațiilor interpersonale și la reducerea comportamentelor problematice. Clasa devine un spațiu sigur, în care elevii se simt respectați și sprijiniți, iar cooperarea înlocuiește competiția excesivă. Un climat educațional sănătos favorizează implicarea activă a elevilor în procesul de învățare și crește motivația intrinsecă. Elevii care se simt bine emoțional sunt mai receptivi, mai deschiși la colaborare și mai dispuși să își asume responsabilitatea pentru propriul parcurs educațional. Dezvoltarea inteligenței socio-emoționale a elevilor reprezintă o componentă esențială a educației moderne și o condiție indispensabilă pentru crearea unui climat educațional sănătos. Printr-o abordare sistematică, empatică și adaptată nevoilor elevilor, școala poate contribui la formarea unor indivizi echilibrați, capabili să relaționeze armonios și să facă față provocărilor vieții. Astfel, educația socio-emoțională devine nu doar un obiectiv educațional, ci o investiție pe termen lung în bunăstarea și succesul elevilor.

Ce este metoda Feuerstein?

Prof. înv. primar Cioplea Roxana

Metoda Feuerstein a fost creată de profesorul doctor Reuven Feuerstein cu scopul de a dezvolta abilitatea de a învăța la orice vârstă prin intervenția unui mediator (profesor, terapeut, părinte) cu ajutorul exercițiilor care îmbunătățesc funcțiile cognitive, atenția, memoria, rezolvarea problemelor, cunoașterea și înțelegerea emoțiilor, îmbunătățirea abilităților de luare a deciziilor. Este utilă atât pentru copiii cu cerințe educaționale speciale (CES), cu deficiențe de învățare, cu tulburare de hiperactivitate și deficit de atenție (ADHD), cât și adulților, inclusiv celor cu deficiențe neurologice.

Programul de îmbogățire instrumentală (Feuerstein Instrumental Enrichment), cum a fost denumit de profesorul Feuerstein, se bazează pe faptul că inteligența și structurile cognitive pot fi modificate și îmbunătățite pe tot parcursul vieții, deoarece creierul are calitatea de a fi neuroplastic, adică se adaptează și se reorganizează prin modificarea conexiunilor neuronale, ceea ce înseamnă că inteligența este flexibilă și nu fixă, așa cum se credea la început.

De peste 60 de ani, această metodă a demonstrat eficacitate în peste 40 de țări și a fost aplicată nu doar în școli, ci și în cadru clinic și organizațional. Este un instrument validat științific, cu rezultate demonstrate în ameliorarea semnificativă a funcționării cognitive.

Reuven Feuerstein, profesor universitar și cercetător în științe cognitive și psihologia dezvoltării, nominalizat la Premiul Nobel pentru Educație în anul 2011, a elaborat două programe de învățare mediată: Programul de îmbogățire instrumentală și Programul de evaluare dinamică a potențialului de învățare. Primul este de intervenție și dezvoltare pentru copiii, adulții normali și terapie pentru copiii, adulții atipici și celălalt este un program de evaluare și diagnoză.

Metoda Feuerstein are foarte multe beneficii, cum ar fi:

- îmbunătățește capacitatea de concentrare a atenției și memoriei, capacitatea de comunicare și ascultare, empatia, gestionarea emoțiilor și gândirea critică
- reglează comportamentul impulsiv
- dezvoltă gândirea, învățarea, competența, stima de sine,

- diminuează nivelul de agresivitate, furie, anxietate și sentimentul de frică
- remediază problemele cu care se confruntă copiii cu ADHD, Autism și Sindrom Down.

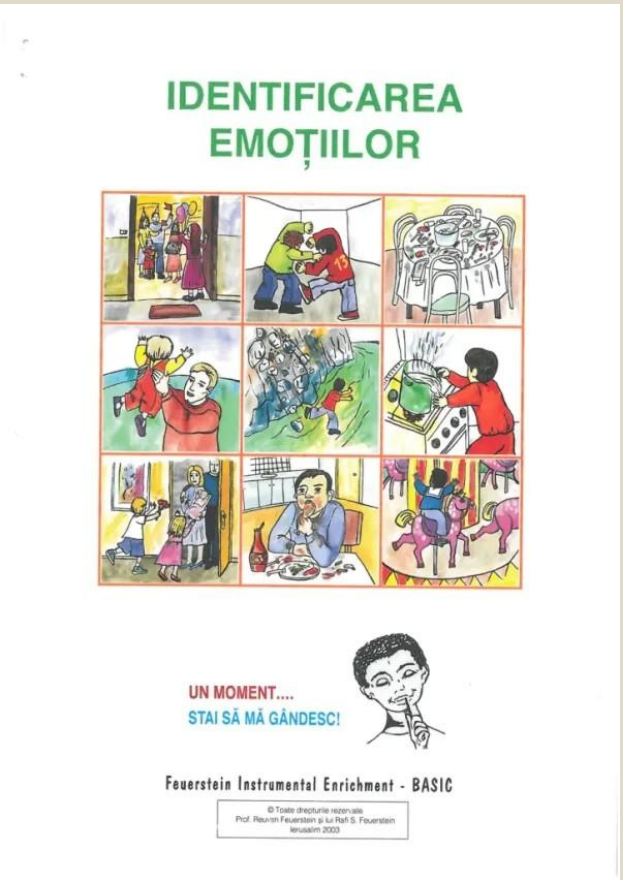
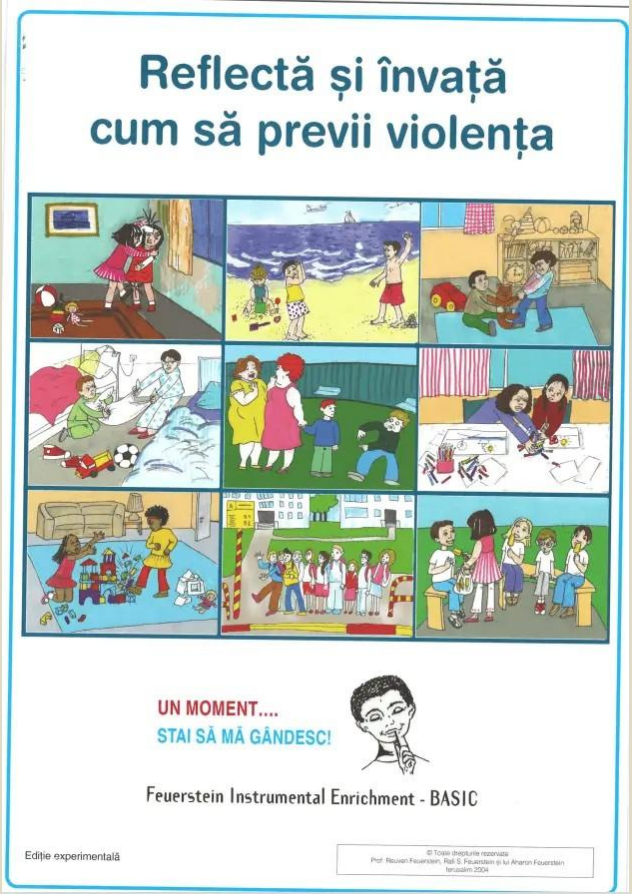
Rezultatele notabile se văd după aproximativ 6 luni de lucru cu metoda Feuerstein la o frecvență de 2 ori pe săptămână. Această metodă poate ajuta pe toată lumea, indiferent de nevoile fiecăruia.

Sursa foto: www.feuerstein.ro

Bibliografie:

- www.feuerstein.ro
- www.medanima.ro
- www.parentropolis.ro

Sursa foto: www.feuerstein.ro

Metoda fonetico-analitică la clasa pregătitoare

Prof. înv . priar Crețu Cătălina

Metodă presupune „un mod eficient de realizare a acțiunii de predare-învățare”. Aceasta asigură cadrului didactic o modalitate de a atinge obiectivele instructiv-educative prin care elevii să poată descoperi noi informații, noi adevăruri, noi soluții etc. metodele pe care cadrele didactice sunt dependente de o serie de criterii:

- Tipologia, volumul sau gradul de dificultate al conținuturilor abordate în cadrul lecțiilor;
- Mijloacele didactice de care se dispune;
- Personalitatea cadrului didactic;
- Particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor;
- Finalitățile vizate;
- Forma de organizare a activității de instruire: frontală, individual, grupală, mixtă;
- Strategiile de evaluare vizate.

Metoda fonetico-analitică reprezintă una dintre cele mai utilizate și eficiente modalități de predare a citit-scrisului în învățământul primar, în special la clasa pregătitoare. Aceasta are la bază principiul conform căruia învățarea citirii și scrierii pornește de la analiza sunetelor limbii vorbite și continuă cu asocierea acestora cu literele corespunzătoare. Metoda valorifică relația directă dintre fonem (sunet) și grafem (literă), facilitând formarea unor deprinderi corecte și durabile de citire și scriere.

Punerea în practică a acestei metode poate începe cu o conversație pe baza unei planșe, a unor ilustrații sau unor fotografii. Procesul didactic continuă cu o propoziție sau cuvânt, considerate unități cu sens pentru copil. Învățătorul propune elevilor un cuvânt familiar, ușor de înțeles și de pronunțat, pe care îl analizează împreună din punct de vedere fonetic. Copiii identifică sunetele componente, poziția acestora în cuvânt (la început, la mijloc sau la sfârșit) și apoi fac legătura cu litera care reprezintă fiecare sunet. Ulterior, are loc separarea sunetului nou. Pentru o înțelegere deplină, se oferă și alte exemple de cuvinte care conțin sunetul nou plasat în diferite poziții, urmând ca elevii, la rândul lor, să exemplifice cu alte cuvinte.

În următoarea etapă, elevii vor descoperi litera de tipar care corespunde sunetului și o vor recunoaște în diferite contexte(manual, reviste, ziare...). După această etapă, au loc activități care au la bază: alcătuirea de cuvinte cu litera nouă; citirea cuvintelor din coloane, atât în șoaptă, cât și cu voce tare;citirea textului; recitirea textului de către elevi cu oferirea feedbackului de către cadrul didactic; convorbire despre conținutul textului; citirea integrală sau povestirea; citirea selectivă sau pe roluri. Ulterior, se trece la scrierea literei, la formarea de silabe și cuvinte noi, consolidând astfel achizițiile realizate.

Un avantaj major al acestei metode constă în caracterul său logic și sistematic. Elevii învață să descompună cuvintele în sunete, dezvoltându-și auzul fonematic, o competență esențială pentru prevenirea dificultăților de citire. De asemenea, metoda sprijină gândirea analitică și capacitatea de observare, deoarece copiii sunt încurajați să compare, să identifice asemănări și deosebiri între sunete și litere.

La clasa pregătitoare, aplicarea metodei fonetico-analitice trebuie să fie adaptată particularităților de vârstă ale elevilor. Activitățile trebuie să aibă un caracter ludic, interactiv și atractiv. Jocurile didactice, exercițiile de identificare a sunetului inițial, despărțirea în silabe prin bătăi din palme, utilizarea imaginilor și a materialelor concrete contribuie la menținerea interesului și la implicarea activă a copiilor. În acest mod, învățarea devine o experiență plăcută și motivantă.

Un alt aspect important este integrarea metodei în activități interdisciplinare. De exemplu, recunoașterea sunetelor poate fi realizată prin intermediul poveștilor, poeziilor sau cântecelor, facilitând astfel dezvoltarea limbajului și îmbogățirea vocabularului. În plus, colaborarea dintre activitățile de citire și cele de scriere asigură consolidarea achizițiilor, deoarece copilul aplică imediat ceea ce a învățat la nivel teoretic.

Ex. Învățarea sunetului și literei „m”

- învățătoarea le oferă elevilor jetoane cu obiecte a căror denumire conține acest sunet;
- învățătoarea denumeste o imagine (masă), desparte cuvântul în silabe, silabele în sunete, localizează sunetul;
- cadrul didactic le cere elevilor să denumească obiectul de pe jeton, , să îl despartă în silabe, să rostească clar sunetele și să precizeze locul sunetului în silabă;
- elevii dau exemple de alte cuvinte care conțin sunetul cel nou.

Cu toate acestea, metoda fonetico-analitică necesită o atentă planificare și o monitorizare constantă a progresului fiecărui elev. Ritmul de învățare poate varia de la un copil la altul, iar cadrul didactic trebuie să ofere sprijin diferențiat, exerciții suplimentare sau activități remediale acolo unde este necesar. Feedbackul pozitiv și încurajarea constantă sunt esențiale pentru dezvoltarea încrederii în sine și a motivației pentru învățare.

În concluzie, metoda fonetico-analitică reprezintă o strategie eficientă și fundamentată științific pentru formarea competențelor de bază în citit și scris la clasa pregătitoare. Prin abordarea sa sistematică, prin accentul pus pe relația dintre sunet și literă și prin adaptarea la nevoile copiilor, această metodă contribuie semnificativ la dezvoltarea limbajului și la succesul școlar ulterior al elevilor.

Bibliografie:

„Sinteze de pedagogia învățământului primar” – Ion Albulescu, Horațiu Catalano, ed. Didactica Publishing House, 2019

„Pedagogia învățământului primar și preșcolar” - Ion Ovidiu Pânișoară, Marin Manolescu, ed. Polirom, București, 2029

Importanța leadershipului în educație

Prof. înv. primar Cuțar Cătălina

Leadershipul în educație este un factor esențial pentru funcționarea eficientă a școlii și pentru asigurarea unui climat favorabil învățării. Nu se rezumă doar la exercitarea unei funcții de conducere, ci presupune influențarea pozitivă a cadrelor didactice, elevilor și comunității școlare, în vederea atingerii unor obiective educaționale comune.

Un leadership educațional eficient contribuie, în primul rând, la crearea unei viziuni clare asupra misiunii și valorilor școlii. Liderul educațional stabilește direcția, inspiră și motivează echipa să lucreze coerent pentru dezvoltarea elevilor. Așa cum sublinia și John Dewey, educația este un proces social, iar școala trebuie să fie un mediu democratic, în care leadershipul susține participarea și responsabilitatea tuturor.

De asemenea, leadershipul are un rol major în dezvoltarea profesională a cadrelor didactice. Un lider autentic încurajează colaborarea, reflecția asupra practicii didactice și învățarea continuă, creând contexte de formare și sprijin. Prin valorizarea competențelor și talentelor profesorilor, se îmbunătățește calitatea actului educațional și, implicit, performanța elevilor.

Un alt aspect important este managementul schimbării și al inovației. Sistemul educațional se confruntă constant cu reforme curriculare, tehnologii noi și nevoi diverse ale elevilor. Leadershipul eficient facilitează adaptarea la aceste schimbări, reducând rezistența și transformând provocările în oportunități de progres. În acest sens, teoriile leadershipului transformațional, dezvoltate de James MacGregor Burns, sunt frecvent aplicate în educație, punând accent pe motivație, viziune și dezvoltare personală.

Nu în ultimul rând, leadershipul educațional influențează climatul școlar și bunăstarea elevilor. Un lider empatic și echilibrat promovează un mediu sigur, incluziv și bazat pe respect, unde fiecare elev se simte valorizat. Acest climat pozitiv are efecte directe asupra rezultatelor școlare, comportamentului și stării emoționale ale copiilor.

În concluzie, importanța leadershipului în educație este majoră, deoarece acesta asigură coerență, calitate și adaptabilitate în procesul educațional. Un leadership autentic și responsabil contribuie la formarea unei școli eficiente, orientate spre elev și capabile să răspundă cerințelor societății contemporane.

Învățarea prin proiect – dezvoltarea competențelor interdisciplinare

Prof. înv . primar Dobrescu Oana Silvia

Învățarea prin proiect reprezintă o metodă pedagogică modernă și extrem de eficientă, care stimulează dezvoltarea competențelor interdisciplinare în ciclul primar. Această strategie se bazează pe implicarea activă a elevilor într-un proces de învățare centrat pe descoperire, investigare și aplicarea cunoștințelor în contexte reale. Prin proiecte, elevii nu doar acumulează informații, ci învață să conecteze conceptele din diferite discipline, să colaboreze în echipă, să rezolve probleme și să-și exprime creativitatea. Metoda proiectelor promovează autonomia, responsabilitatea și implicarea activă, transformând fiecare lecție într-o experiență de învățare semnificativă.

Procesul de învățare prin proiect începe cu identificarea unei teme relevante și motivante pentru elevi, care să permită abordarea integrată a mai multor domenii de cunoaștere. Profesorul joacă rolul de facilitator, ghidând elevii, oferindu-le resurse și sprijin metodologic, fără a le oferi răspunsurile gata formate. În acest context, elevii devin protagoniști ai învățării, dezvoltând abilități de planificare, cercetare și organizare a informațiilor. De exemplu, un proiect pe tema mediului poate integra elemente de biologie, matematică, geografie, limbă română și arte, iar elevii vor învăța să observe, să analizeze date, să redacteze rapoarte și să prezinte concluzii creative.

Un aspect esențial al învățării prin proiect este colaborarea. Proiectele de grup permit elevilor să împartă responsabilitățile, să-și valorifice talentele individuale și să dezvolte competențe sociale, precum comunicarea, empatia, negocierea și respectul pentru opiniile celorlalți. Prin interacțiunea constantă și schimbul de idei, elevii învață să lucreze eficient în echipă, să gestioneze conflictele și să atingă obiective comune. Aceste abilități transversale sunt la fel de importante ca cunoștințele academice, pregătind elevii pentru cerințele complexe ale societății contemporane.

Metoda proiectelor facilitează, de asemenea, evaluarea formativă și diferențiată. Profesorul poate observa progresul individual și colectiv al elevilor pe parcursul desfășurării proiectului, oferind feedback personalizat și orientat spre îmbunătățire. Aceasta permite identificarea punctelor forte, precum și a aspectelor care necesită sprijin suplimentar, astfel încât fiecare elev să poată progresa în ritmul său. Portofoliile de proiect, prezentările și produsele finale oferă exemple concrete pentru evaluarea competențelor și reflectarea asupra procesului de învățare.

Învățarea prin proiect stimulează, de asemenea, creativitatea și gândirea critică. Elevii sunt încurajați să formuleze întrebări, să exploreze soluții multiple și să evalueze rezultatele obținute. Această abordare transformă învățarea într-o experiență activă, în care greșelile sunt percepute ca oportunități de învățare și nu ca eșecuri. Astfel, elevii dezvoltă încredere în propriile abilități și motivație intrinsecă pentru aprofundarea cunoștințelor.

În concluzie, învățarea prin proiect reprezintă o strategie pedagogică valoroasă în ciclul primar, care permite integrarea cunoștințelor din diferite discipline, dezvoltarea competențelor sociale și intelectuale și stimularea creativității și gândirii critice. Prin implicarea activă în proiecte, elevii dobândesc abilități practice, își consolidează cunoștințele și învață să colaboreze eficient, pregătindu-se pentru succesul educațional și dezvoltarea armonioasă în societate. Această metodă transformă procesul instructiv-educativ într-o experiență captivantă, motivantă și semnificativă, în care fiecare elev poate contribui și progresa în mod autentic.

The Benefits of Cambridge YLE Exams

Prof. engleză Florea Ruxandra

The Cambridge Young Learners English (YLE) Exams are much more than a test. They are a fun and motivating way for children to develop their English skills step by step, while also preparing them for real-life communication.

One of the biggest advantages is that students do not learn English only for the exam. Instead, the preparation encourages them to use the language in meaningful situations—when talking to friends, when travelling, or simply for pleasure, such as reading stories or playing games in English. This makes learning natural and enjoyable, and children see English as a useful tool in their everyday lives.

The exams also help children gain self-esteem and confidence. Each student receives a certificate that rewards effort and progress, not just results. This motivates them to keep learning and makes them proud of their achievements. Over time, they build a positive attitude toward exams, which reduces stress and prepares them for future challenges.

In addition, YLE exams focus on all four skills—listening, speaking, reading, and writing—so students become well-rounded communicators. The tasks are designed to be engaging and age-appropriate, making the experience enjoyable rather than intimidating.

Finally, these exams lay a solid foundation for the future. Children who take them are better prepared not only for more advanced Cambridge exams, but also for using English confidently in their studies, travels, careers, and friendships.

In short, Cambridge YLE exams celebrate learning, communication, and personal growth. They show children that English is not just for school or for passing a test—it is a valuable skill for life.

Bibliography

Richards, Jack C, and Theodore S Rodgers. *Approaches and Methods in Language Teaching*. Cambridge University Press, 2014.

Dezvoltarea competențelor-cheie prin intermediul activităților extracurriculare la clasa a III-a

Prof. înv. primar Jianu Corina

Educația contemporană pune un accent deosebit pe formarea competențelor-cheie necesare elevilor pentru integrarea activă în societate. Activitățile extracurriculare, desfășurate complementar procesului instructiv-educativ formal, oferă un cadru flexibil și atractiv pentru dezvoltarea acestor competențe încă din ciclul primar.

În contextul societății actuale, caracterizată de schimbări rapide și de nevoia adaptării continue, școala are responsabilitatea de a forma elevi capabili să învețe pe tot parcursul vieții. Competențele-cheie, definite la nivel european, reprezintă un set de cunoștințe, abilități și atitudini esențiale pentru dezvoltarea personală, incluziunea socială și angajabilitate. În acest sens, activitățile extracurriculare devin un instrument valoros pentru completarea și consolidarea achizițiilor realizate în cadrul orelor de curs.

Activitățile extracurriculare desfășurate la clasa a III-a pot îmbrăca forme variate: cercuri tematice, ateliere de creație, concursuri școlare, proiecte educaționale, excursii, vizite culturale sau acțiuni de voluntariat. Acestea contribuie la:

- dezvoltarea competențelor de comunicare prin activități de lectură, dramatizare și dezbateri;
- stimularea gândirii logice și a creativității prin jocuri matematice și experimente simple;
- formarea competențelor sociale prin munca în echipă și respectarea regulilor;
- creșterea motivației pentru învățare și a încrederii în sine;
- dezvoltarea spiritului civic și a responsabilității față de comunitate.

Prin participarea activă la astfel de activități, elevii învață să colaboreze, să își exprime opiniile și să își valorifice potențialul creativ.

Un exemplu de bună practică îl reprezintă organizarea unui club de lectură, unde elevii își dezvoltă competențele de comunicare și gândirea critică. De asemenea, atelierele de creație artistică sau de educație ecologică contribuie la formarea sensibilității culturale și a spiritului de inițiativă. Participarea la proiecte tematice interdisciplinare stimulează competența de a învăța să înveți și dezvoltă autonomia elevilor.

Activitățile extracurriculare au un rol esențial în dezvoltarea competențelor-cheie pentru elevii clasei a III-a, completând în mod eficient demersul educațional formal. Prin caracterul lor atractiv și flexibil, acestea facilitează învățarea activă, participativă și contribuie la formarea unei personalități armonioase. Integrarea sistematică a activităților extracurriculare în viața școlii reprezintă o condiție importantă pentru creșterea calității educației și pentru pregătirea elevilor în vederea adaptării la cerințele societății moderne.

Bibliografie

1. *Recomandarea Consiliului Uniunii Europene privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții.*
2. *Cerghit, I. – Metode de învățământ, Editura Didactică și Pedagogică.*

Jocuri de atenție din sfera teatrului pentru copii aplicate la clasa pregătitoare

Prof. înv. primar Massier Alina

La clasa pregătitoare, **jocul este fundamentul învățării**. Prin joc, copilul descoperă lumea, învață să colaboreze, să gândească și să se exprime liber. Jocul reduce anxietatea începutului de drum școlar, consolidează relațiile dintre elevi și creează un climat afectiv pozitiv.

În activitatea didactică de la clasa pregătitoare pot fi valorificate mai multe tipuri de jocuri. Jocurile didactice sprijină consolidarea conținuturilor învățate (litere, sunete, numere, relații spațiale), jocurile de mișcare contribuie la dezvoltarea coordonării și la reglarea nivelului de energie, iar jocurile de rol stimulează limbajul, imaginația și competențele sociale. Un loc aparte îl ocupă însă jocurile de atenție și concentrare, esențiale pentru formarea capacității de focalizare și pentru pregătirea copiilor în vederea activităților școlare structurate.

La vârsta de 6–7 ani, atenția voluntară este în curs de formare, iar durata concentrării este relativ redusă. Din acest motiv, jocurile de atenție au un rol fundamental. Ele dezvoltă capacitatea de a urmări instrucțiuni, de a reacționa adecvat la un stimul, de a observa detalii și de a respecta reguli. Totodată, contribuie la dezvoltarea memoriei de scurtă durată, a autocontrolului și a disciplinei interioare.

Există o serie de jocuri clasice de atenție, frecvent utilizate în activitatea didactică datorită simplității și eficienței lor. Printre acestea se numără „Bate din palme când auzi...”, prin care copiii reacționează doar la un anumit sunet sau cuvânt, „Semaforul”, joc de mișcare bazat pe reacția la semnale convenționale, „Ce s-a schimbat?”, joc de observare și memorie vizuală; precum și exercițiile de reproducere a unui ritm sau activitățile de tip „Găsește diferențele”. Aceste jocuri pot fi adaptate cu ușurință la diferite conținuturi curriculare și reprezintă un fundament metodic solid pentru dezvoltarea atenției.

Pe lângă aceste variante consacrate, pot fi valorificate și jocuri inspirate din cursurile de teatru pentru copii. Jocurile teatrale pun accent pe prezență, reacție promptă, ascultare activă și expresivitate corporală. Adaptate la activitățile de la clasă, ele devin instrumente eficiente pentru dezvoltarea competențelor cognitive și socio-emoționale.

Primul exemplu este jocul „**Mărul**”, un joc dinamic de atenție și reacție care implică mișcare. Copiii se deplasează liber prin clasă, fără să se atingă între ei, într-o mișcare continuă.

Cadrul didactic bate din palme, iar numărul bătailor corespunde unei acțiuni stabilite anterior: la o bătaie copiii se opresc și „îngheață”; la două bătaii „văd” mărul; la trei îl „apucă”; la patru îl „aruncă”; la cinci își reiau deplasarea. După înțelegerea regulilor, ritmul poate fi modificat, pot apărea serii consecutive de bătaii sau schimbări rapide, ceea ce solicită o atenție sporită și o reacție promptă. Mișcările trebuie să fie ferme, clare și executate simultan.

Jocul dezvoltă atenția auditivă, rapiditatea reacției, coordonarea motrică și capacitatea de autocontrol. În același timp, contribuie la consolidarea spiritului de grup și la respectarea regulilor. El poate fi adaptat cu ușurință la activitățile de Comunicare în limba română, jocul capătând valoare fonetică și sprijinind consolidarea sunetului vizat într-un mod atractiv și activ.

Al doilea exemplu este jocul „Luna”, un joc static, bazat pe concentrare și pe observarea atentă a tuturor colegilor. Elevii sunt așezați pe covor, în cerc, iar regula jocului este cunoscută doar de inițiator și de încă un copil. Activitatea începe cu inițiatorul, care „desenează” în aer o lună imaginară cu o bucată de cretă, tot imaginară. Forma acesteia nu are importanță. Esențial este ca, atunci când oferă creta următorului jucător, să spună „Poftim”, iar cel care o primește să răspundă „Mulțumesc”. După fiecare intervenție, inițiatorul anunță dacă jucătorul și-a realizat corect sarcina.

De regulă, copiii își concentrează atenția asupra formei desenate, încercând să descopere o regulă legată de reprezentarea vizuală a lunii. În realitate, regula se referă la formulele de politețe și la gesturile asociate. Pentru a descoperi cheia jocului, elevii trebuie să fie atenți nu doar la desen, ci la cuvintele și comportamentele tuturor colegilor, pentru a afla care sunt cei care au respectat regula, să le urmeze exemplul și să conștientizeze regula jocului.

Acest joc dezvoltă atenția distributivă, concentrarea susținută și ascultarea activă. De asemenea, stimulează gândirea logică, spiritul de observație și flexibilitatea cognitivă. Un rol important îl are componenta socio-emoțională: elevii exersează toleranța la frustrare, răbdarea, capacitatea de a accepta greșeala și perseverența în rezolvarea unei situații aparent ambigue. În plus, jocul consolidează utilizarea formulelor de politețe și comportamentele adecvate în interacțiunea socială și poate fi utilizat atât în cadrul orelor de Dezvoltare personală, cât și pentru cele de Comunicare în limba română.

Pași în autoreglarea elevilor din învățământul primar

Prof. înv. primar Miu Amelia

În sens larg, autoreglarea reprezintă procesul prin care o persoană reușește să-și controleze și canalizeze propriile comportamente și procese interne în vederea atingerii unui scop.

În învățământul primar, autoreglarea se referă la dezvoltarea capacității elevului de a-și controla atenția, de a-și organiza sarcinile și de a-și evalua propriile rezultate, cu sprijin din partea cadrului didactic.

Barry J. Zimmerman, un psiholog american cunoscut pentru cercetările sale empirice, a demonstrat că elevii care își controlează activ procesul de învățare obțin performanțe superioare față de cei care nu o fac. Acesta a propus un model ciclic, structurat în trei faze, care sunt descrise în lucrarea sa „Becoming a Self-Regulated Learner: An Overview” și pot fi dezvoltate în cinci.

Pentru a realiza acest model, avem următorii pași:

1. Stabilirea obiectivelor clare

Elevii trebuie:

- să știe ce au de făcut;
- să formuleze scopuri simple;
- să înțeleagă principiile de reușită.

1. Planificarea activității

Elevii trebuie:

- să își organizeze timpul;
- să își împartă sarcina în pași;
- să aleagă o strategie (ex: sublinierea, citirea atentă etc.).

Această etapă este în strânsă legătură cu metacogniția, întrucât presupune ca elevul să reflecteze asupra gândirii lui și asupra modului în care va aborda sarcina, să aleagă strategii adecvate, dar să și anticipeze eventualele dificultăți. Aici nu trebuie doar să execute o activitate, ci să devină conștient de propriile procese de învățare.

1. Monitorizarea în timpul activității

Elevii trebuie:

- să își verifice progresul;
- să observe dacă au înțeles;
- să identifice greșelile.

1. Controlul emoțiilor și al comportamentului

Acest proces nu se rezumă doar la strategie, ci și la controlul impulsurilor, gestionarea frustrării și la menținerea atenției.

1. Reflecția și autoevaluarea

Elevii sunt ghidați să răspundă la întrebări precum:

- Ce am făcut bine?;
- Ce strategie a funcționat?;
- Ce pot îmbunătăți?.

Concluzionând, autoreglarea este o competență de viață, iar procesul descris de psihologul american amintit anterior evidențiază faptul că învățarea eficientă presupune implicare activă și conștientă.

Bibliografie:

1. Link: <https://www.leiderschapsdomeinen.nl/wp-content/uploads/2016/12/Zimmerman-B.-2002-Becoming-Self-Regulated-Learner.pdf>
2. <https://www.shakespeare-school.ro/10-lucruri-surprinzatoare-despre-procesul-de-invatare/>

Vacanța – resursă strategică pentru echilibrul și creativitatea cadrelor didactice din România

Prof. în . primar Olaru Andreea

În sistemul educațional românesc, organizat și reglementat de Ministerul Educației, cadrul didactic îndeplinește multiple roluri: formator, evaluator, consilier, mediator și promotor al valorilor educaționale. Dincolo de activitatea directă la clasă, profesorul este implicat în planificare curriculară, activități metodice, evaluări periodice, proiecte educaționale și formare profesională continuă.

În acest context, vacanța nu reprezintă doar o pauză formală în structura anului școlar, ci un element esențial pentru menținerea echilibrului profesional și pentru susținerea performanței educaționale pe termen lung.

Activitatea didactică presupune un efort intelectual constant, gestionarea relațiilor interpersonale și asumarea unor responsabilități administrative considerabile. Ritmul susținut al anului școlar poate conduce la acumularea oboselii și la diminuarea resurselor emoționale.

În absența unor perioade clare de repaus, riscul apariției stresului cronic și al epuizării profesionale crește semnificativ. De aceea, vacanțele școlare constituie un mecanism instituțional necesar pentru restabilirea echilibrului dintre solicitare și recuperare. Alternanța dintre activitate și odihnă nu afectează continuitatea procesului educațional, ci dimpotrivă, îi asigură sustenabilitatea.

Una dintre principalele funcții ale vacanței este recuperarea psihofizică. Perioadele de repaus permit reducerea nivelului de stres, refacerea energiei și îmbunătățirea stării generale de sănătate. Din perspectivă psihologică, detașarea temporară de responsabilitățile profesionale favorizează reglarea emoțională și creșterea capacității de concentrare.

Vacanța oferă cadrul necesar reflecției asupra propriei practici educaționale. În lipsa presiunii imediate a activităților zilnice, profesorul poate analiza eficiența strategiilor didactice utilizate, poate identifica punctele forte și dificultățile întâmpinate și poate proiecta direcții de îmbunătățire.

Reflecția pedagogică reprezintă o componentă esențială a dezvoltării profesionale continue. Prin evaluarea critică a propriei activități, cadrul didactic își consolidează competențele și își adaptează demersul la nevoile reale ale elevilor.

Pe lângă dimensiunea recuperatorie, vacanța stimulează creativitatea și inițiativa profesională. Experiențele culturale, lectura de specialitate, participarea la cursuri sau activitățile recreative contribuie la lărgirea orizontului intelectual și la îmbogățirea repertoriului metodologic.

Ideile inovatoare apar frecvent în contexte de relaxare și distanțare față de rutina cotidiană. Astfel, vacanța poate deveni un incubator al proiectelor interdisciplinare, al strategiilor interactive și al metodelor centrate pe elev. Regenerarea creativă susține calitatea actului didactic și consolidează motivația intrinsecă a profesorului.

Starea de bine a cadrului didactic influențează direct climatul educațional și performanța elevilor. Un profesor echilibrat, motivat și creativ creează un mediu de învățare pozitiv, caracterizat prin deschidere, colaborare și eficiență.

Prin urmare, vacanța trebuie înțeleasă ca o investiție în calitatea procesului educațional. Asigurarea unor perioade adecvate de repaus contribuie la menținerea standardelor profesionale și la consolidarea rolului școlii ca instituție formativă.

Vacanța reprezintă o resursă strategică pentru cadrele didactice din România, îndeplinind funcții esențiale de recuperare psihofizică, reflecție pedagogică și stimulare a creativității. Într-un sistem educațional dinamic și solicitant, alternanța echilibrată dintre activitate și repaus constituie o condiție fundamentală a sustenabilității profesiei didactice și a calității actului educațional.

Bibliografie

Berk, L. E. (2015). *Psihologia dezvoltării*. Iași: Editura Polirom

Maslow, A. H. (2007). *Motivație și personalitate* (ediția românească). București: Editura Trei.

Zlate, M. (Coord.). (2004). *Tratat de psihologie organizațional-managerială*. Iași: Editura Polirom.

Importanța participării elevilor la concursurile școlare: beneficii, perspective și rol educațional

Prof. înv. primar Papuc Bianca

Participarea elevilor la concursurile școlare reprezintă o oportunitate educațională cu impact semnificativ asupra formării lor timpurii. Deși pot părea la prima vedere doar exerciții ludice sau simple încercări de acomodare cu un mediu competitiv, concursurile destinate micilor școlari sunt, de fapt, instrumente valoroase pentru dezvoltarea lor globală. La începutul parcursului școlar, copiii se află într-o etapă în care curiozitatea, dorința de explorare și nevoia de confirmare pozitivă sunt la cote înalte. Concursurile școlare, adaptate vârstei și nivelului lor de dezvoltare, reușesc să îmbine în mod armonios învățarea cu jocul, oferind copiilor șansa de a experimenta succesul, de a-și evalua potențialul și de a descoperi bucuria unui efort bine îndrumat. Elevii încep să-și formeze primele rutine școlare, primele strategii de învățare și primele raportări la propriile rezultate.

Unul dintre cele mai evidente beneficii ale participării la concursuri pentru elevi este stimularea motivației pentru învățare. În această etapă, copiii sunt extrem de sensibili la feedbackul pozitiv și la recunoașterea meritelor. O diplomă, o felicitare sau chiar simpla declarație că „ai participat” pot avea un efect puternic asupra încrederii în sine. Prin concursuri, copiii învață că efortul depus conduce la rezultate vizibile și, mai important, că învățarea poate fi însoțită de bucurie, de entuziasm și de un sentiment autentic de reușită. Concursurile creează situații în care elevii își doresc să se implice, nu pentru că trebuie, ci pentru că vor să experimenteze din nou acea satisfacție a progresului personal.

De asemenea, concursurile reprezintă un cadru excelent pentru dezvoltarea abilităților cognitive specifice vârstei. Fie că este vorba despre concursuri de matematică, de comunicare, de desen, elevii exersează competențe esențiale: gândirea logică, atenția, capacitatea de observație, imaginația, comunicarea și abilitatea de a urma instrucțiuni.

Participarea la concursuri are și un rol important în dezvoltarea competențelor socio-emoționale. Copiii învață să își gestioneze emoțiile, să aștepte rândul, să se concentreze, să depășească teama de necunoscut sau timiditatea.

În paralel, experimentează diverse forme de reacție în fața succesului sau a nereușitei. Ei învață că este normal să existe momente în care nu obțin primul loc, dar și că participarea în sine este o realizare, deoarece le-a oferit ocazia să învețe ceva nou despre ei înșiși. Astfel, concursurile contribuie la cultivarea rezilienței, una dintre cele mai importante resurse emoționale pe termen lung.

Concursurile reprezintă și o modalitate de descoperire timpurie a aptitudinilor și intereselor. Unii copii se pot remarca la activități artistice, alții la cele matematice, lingvistice sau sportive. Participarea elevilor la concursurile școlare depășește sfera simplă a competiției și devine un proces complex de învățare și formare. Beneficiile sunt multiple și se regăsesc în plan cognitiv, emoțional, social și motivațional. Concursurile îi ajută pe copii să își construiască o imagine pozitivă despre școală, să își descopere potențialul și să învețe, într-un mod plăcut, ce înseamnă efortul, perseverența și bucuria reușitei.

EDUCAȚIA NU SE OPREȘTE NICIODATĂ FORMAREA CONTINUĂ- CHEIA PROFESORULUI DE SUCCES

Prof. înv. primar Prodan Adriana

Într-o epocă a transformărilor accelerate, în care cunoașterea se dublează la fiecare câțiva ani și tehnologia pătrunde în toate domeniile vieții, rolul profesorului este pus într-o lumină nouă. Astăzi, a fi dascăl nu mai înseamnă doar a transmite informații, ci a fi creator de contexte de învățare, model de gândire critică, facilitator al dezvoltării personale și, nu în ultimul rând, elev printre elevi, în sensul cel mai profund al învățării continue.

Educația nu poate fi un domeniu încremenit. Programele școlare se revizuiesc, metodele de predare evoluează, iar nevoile elevilor de azi sunt profund diferite față de cele de acum un deceniu. În acest context, formarea continuă a cadrelor didactice nu este doar o obligație administrativă, ci un act de responsabilitate morală față de elevi și față de societate.

Profesorul nu mai este sursa absolută a cunoașterii, ci un partener de drum care învață împreună cu elevii săi. Participarea la cursuri de perfecționare, schimburi de bune practici, lecturi pedagogice actualizate sau chiar simpla reflecție asupra propriei activități didactice sunt forme esențiale de învățare profesională. Prin acestea, profesorul își întreține și își dezvoltă competențele pedagogice, digitale, sociale și reflexive, toate indispensabile în contextul unei educații de calitate.

Mai important decât acumularea mecanică de informații este procesul de reflecție pedagogică. Profesorul care învață cu adevărat nu este acela care doar participă la cursuri, ci cel care își evaluează constant propria activitate, care își pune întrebări, care are curajul să schimbe ceea ce nu funcționează și să testeze noi metode didactice. Această gândire critică și autoreflexivă este o formă avansată de învățare, care îl ajută pe profesor să crească profesional în mod autentic. De asemenea, profesorul care învață în mod continuu dezvoltă și o atitudine deschisă față de feedback, fie că acesta vine din partea colegilor, a elevilor sau a propriei conștiințe profesionale.

Un profesor deschis la învățare transmite, prin propriul comportament, o lecție mult mai valoroasă decât orice conținut curricular: lecția curiozității permanente. Copiii observă și imită. Un dascăl care citește, se perfecționează, își asumă greșelile și învață din ele îi inspiră pe elevi să devină, la rândul lor, învățăcei pentru toată viața. Astfel, profesorul nu doar predă valori, ci devine el însuși o valoare. Mai mult, profesorul învățând nu doar își îmbunătățește practica, ci își cultivă și reziliența profesională – capacitatea de a face față provocărilor școlii moderne: volumul mare de muncă, diversitatea elevilor, contextul social și educațional în permanentă schimbare.

În cele din urmă, adevăratul profesor nu se definește prin diplome, ci prin deschiderea către cunoaștere și devenire. El știe că fiecare zi în clasă este un nou prilej de a învăța – de la colegi, din cărți, din greșeli, de la copii înșiși. Dincolo de catedră, dincolo de programa școlară, se află un om care crește odată cu fiecare generație de elevi pe care o formează.

Așadar, profesorul care învață toată viața nu este doar un profesionist mai bun, ci și un om mai viu, mai conectat cu prezentul, mai pregătit pentru viitor. Și poate că, dintre toate competențele secolului XXI, aceasta este cea mai importantă: disponibilitatea de a învăța mereu. Această atitudine cultivă nu doar progresul personal, ci și un climat educațional dinamic, deschis schimbării și adaptării. Profesorul care continuă să învețe devine un model autentic pentru elevii săi, demonstrând prin exemplu că educația nu se încheie niciodată, ci evoluează odată cu omul.

Rolul educației în dezvoltarea personalității

Prof. înv. primar Protopopescu Florența

Educația se realizează în diverse medii și forme, dar tendința actuală conduce spre educația cu precădere în cadrul instituționalizat al grădiniței și școlii, pentru că vârsta la care un copil ajunge astăzi la creșă/ grădiniță este în scădere. În primul rând, școala (grădinița) este cadrul în care copiilor li se oferă „lumina cunoașterii”, hrana necesară pentru dezvoltarea minții. Școala îi furnizează elevului de orice vârstă un set vast de achiziții, competențe și deprinderi care îl pregătesc pentru viață. Cu fiecare domeniu, copilul își lărgeste orizontul de cunoaștere și dobândește o viziune mai cuprinzătoare despre lume. Prin aceasta devine un membru mai bun al propriei familii și, implicit, al societății.

Școala oferă și o educație morală, raportată la un cod etic a cărui valoare s-a confirmat în timp. Modelele cu care elevul se întâlnește pe parcursul formării sale ca personalitate îl influențează și îl conduc la construirea propriului cod de valori. Ajuns la maturitate, el va ști să transmită generației viitoare moștenirea culturală pe care a primit-o.

O mare atenție trebuie acordată și formării de comportamente, fapt ce are nevoie de mult exercițiu și practică, iar copilul trebuie îndrumat astfel încât să înțeleagă natura binelui. E nevoie de o multitudine de contexte în care copilul să fie observat și îndrumat în modul în care se va raporta la ceilalți. Pedepsa ar trebui să fie inexistentă, dar copilul trebuie să înțeleagă că prin comportamentul său produce efecte ce se pot întoarce spre el, uneori exact în felul în care le-a produs. Copilul trebuie să fie motivat să meargă într-o anumită direcție, prezentându-i-se beneficiile unui act pozitiv și efectele unui negativ.

Partenerul școlii în actul educației este familia. Majoritatea părinților nu-și fac un plan de educație, și nu pentru că nu doresc, ci pentru că nu dețin cunoștințele și informații necesare realizării unui astfel de plan, sau pur și simplu nu iau în calcul importanța educației în formarea personalității copilului. Trebuie să existe reguli și o viziune clară asupra modului în care anumite principii sunt aplicate sau neaplicate pentru că acestea vor crea „universul” propriilor copii : comportament, mentalitate, viziune, opinii, aspirații, adică vor contura personalitatea acestuia.

Este adevărat că educația cunoaște transformări în timp, că se schimbă unele principii și metode, că se diversifică factorii implicați. Grădinița și școala ofera unui copil cunoaștere, modele și idealuri, în concluzie aceste instituții le-ar putea oferi copiilor un model, indiferent de mediul în care copilul se manifestă: familia sau societatea. Astfel, am putea spune că educația este ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean. Referitor la implicarea părinților în sfera educației, cercetările recente confirmă existența unor conexiuni pozitive între implicarea familiei și succesul școlar al elevilor. Altfel spus, parteneriatele școală-familie produc o diversitate de rezultate în toate planurile. Părinții care se implică în activitatea școlară experimentează ocazii variate de a contribui la educația și formarea personalității copiilor .

Pe de altă parte, cadrele didactice ar trebui să știe cum să valorifice diversele experiențe de învățare ale elevilor . Când elevii se simt valorizați, capătă încredere în ei, învață să comunice cu ceilalți, au șansa de a învăța în mod autentic și profund, din mai multe perspective, despre o temă, de a interioriza diverse experiențe de învățare și de a-și clarifica propriile valori și atitudini față de cunoaștere, își construiesc o personalitate ”frumoasă”. Profesorii ar trebui să reprezinte un model, să împărtășească experiențe de învățare proprii, din care să rezulte o anumită atitudine față de cunoaștere și un stil de lucru intelectual, să creeze un climat stimulatив pentru elevi, satisfacția de a-și folosi întregul potențial cognitiv și metacognitiv în procesul didactic.

Numeroase studii au dovedit faptul că trăsăturile de temperament rămân aceleași până la maturitate și de-a lungul vieții, iar pentru părinții care ignoră firea naturală a copilului creșterea și educarea celui mic devine o luptă permanentă. Părinții și educatorii înțelepți învață să cunoască un copil și astfel pot anticipa reacțiile, dar și nevoile sale, își adaptează stilul de creștere și educație individualității unice a copilului.

Pentru a obține rezultatele dorite în procesul educației trebuie să cunoști caracteristicile temperamentale ale copilului și să i le explici și lui, fără a-l judeca. Acest lucru îl va ajuta să fie mai atent la comportamentul său.

În concluzie: Este personalitatea copilului influențată de educația pe care o primește de acasă - așa numiții 7 ani de acasă? Da! Ce este mai important pentru personalitatea unui copil? Educația. Natura. Ereditatea. Genetica. Construcția biologică? Toate influențează personalitatea copilului, viitor adult.

Bibliografie:

1. C. Cucos, Pedagogie, Editura Polirom, Iasi, 2002;

2. Clasicii pedagogiei universale si gandirea pedagogica romaneasca, Bucuresti, 1996;

Rolul învățătorului în viața elevului

Prof. inv. primar Radu Ellery

Cadrul didactic are un rol important în formarea copilului, mai ales în primii ani de școală, când personalitatea, valorile și atitudinea față de învățare se conturează. Dacă familia pune bazele educației, școala este spațiul în care copilul învață să se descopere, să relaționeze și să își construiască identitatea socială. În acest proces, învățătorul devine mai mult decât un simplu transmițător de informații – el este model, sprijin emoțional și ghid moral.

În primul rând, rolul învățătorului nu se rezumă la predarea cititului, scrisului sau a noțiunilor matematice; el contribuie la dezvoltarea gândirii critice, a empatiei, a responsabilității și a respectului față de ceilalți. Prin atitudine, limbaj și comportament, cadrul didactic oferă un exemplu pe care elevii îl urmează adesea inconștient. Copiii învață nu doar din ceea ce li se spune, ci mai ales din ceea ce observă.

În al doilea rând, pentru a crea un climat educațional sănătos, învățătorul trebuie să construiască o relație bazată pe respect și apropiere. A fi „prieten” cu elevii nu înseamnă a renunța la autoritate, ci a fi deschis, empatic și disponibil pentru dialog. Când copilul simte că este ascultat și înțeles, devine mai motivat și mai implicat în activitățile școlare. Prietenia în context educațional presupune susținere, încurajare și capacitatea de a vedea dincolo de greșeli. Elevii au nevoie să știe că pot greși fără a fi judecați aspru și că fiecare greșeală este o oportunitate de învățare.

Totodată, în multe situații, învățătorul devine o a doua figură parentală. Petrecând multe ore alături de copii, el contribuie la formarea obiceiurilor, la disciplină și la consolidarea valorilor morale. Totuși, este important ca acest rol să nu înlocuiască familia, ci să o completeze. Colaborarea dintre școală și părinți este importantă pentru dezvoltarea armonioasă a elevului. Asemenea unui părinte, învățătorul oferă protecție și ghidare, dar și limite clare. Stabilirea unor reguli ferme, aplicate cu blândețe și consecvență, îi ajută pe elevi să înțeleagă responsabilitatea și respectul reciproc.

Nu în ultimul rând, menținerea unui echilibru între a fi prieten, învățător și figură parentală reprezintă una dintre cele mai mari provocări ale profesiei didactice. Prea multă familiaritate poate diminua autoritatea, iar prea multă rigiditate poate crea distanță și teamă. Secretul constă în armonizarea acestor roluri. Un învățător eficient știe când să fie empatic și când să fie ferm, când să asculte și când să intervină, când să ofere libertate și când să impună limite. Echilibrul creează un mediu sigur, în care elevul se simte valorizat, dar și responsabil.

În concluzie, rolul învățătorului în viața elevului este profund și de durată. Dincolo de cunoștințele academice, el contribuie la formarea caracterului și la modelarea viitorului adult. Prin menținerea unui echilibru între apropiere și autoritate, între sprijin și exigență, învățătorul devine un reper esențial în dezvoltarea armonioasă a copilului.

Bibliografie:

<https://edict.ro/managementul-relatiei-profesor-elev-cum-sa-dezvolti-relatiile-bune-cu-elevii/>

<https://ro.scribd.com/document/509540511/Rela%C5%A3ia-dintre-profesor-%C5%9Fi-elev>

Învățarea ca experiență: de la lecția predată la lecția trăită

Prof. învă. primar Radu Mirela

În învățământul primar, procesul de învățare nu se rezumă la transmiterea de informații, ci presupune construirea unor experiențe care au sens pentru copil. Elevul de vârstă mică învață eficient atunci când este implicat activ, când descoperă, explorează și relaționează cu realitatea înconjurătoare.

Lecția predată tradițional, centrată exclusiv pe explicațiile cadrului didactic, riscă să devină abstractă și dificil de asimilat. În schimb, lecția trăită transformă conținuturile în experiențe concrete, accesibile și memorabile. Copilul nu mai este doar un receptor pasiv, ci un participant direct la actul educațional.

Învățarea prin experiență pornește de la curiozitatea naturală a copilului.

Observarea, manipularea materialelor, jocul didactic, experimentul simplu sau activitățile practice oferă elevului posibilitatea de a înțelege prin acțiune. Astfel, cunoștințele nu sunt memorate mecanic, ci construite treptat.În cadrul lecțiilor de matematică, limba română sau științe, învățarea devine eficientă atunci când este corelată cu situații din viața cotidiană. Măsurarea obiectelor din clasă, rezolvarea de probleme inspirate din experiențele elevilor sau redactarea unor texte pornind de la trăiri personale contribuie la formarea competențelor reale.Rolul învățătorului este esențial în organizarea acestor contexte de învățare. Cadrul didactic devine facilitator al experienței, ghidând elevii, adresând întrebări stimulative și încurajând exprimarea liberă a ideilor. **Greșelile sunt valorizate ca oportunități de învățare, nu sancționate.**

Învățarea ca experiență favorizează dezvoltarea gândirii critice, a autonomiei și a încrederii în sine. Copilul învață să facă legături, să reflecteze asupra propriilor acțiuni și să își asume responsabilitatea învățării.

În concluzie, trecerea de la lecția predată la lecția trăită reprezintă o direcție necesară în învățământul primar. Atunci când învățarea este ancorată în experiențe autentice, școala devine un spațiu al descoperirii, al bucuriei și al progresului real.

Bibliografie

Cerghit, I. Metode de învățământ. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.

Dewey, J. Experience and Education. Macmillan, New York, 1938.

Stan, E. Didactica pentru învățământul primar. Editura Polirom, Iași, 2015.

Vygotsky, L. Mind in Society. Harvard University Press, Cambridge, 1978.

Rolul poveștilor și al basmelor în formarea valorilor morale

Prof. în. primar Mădălina Cristea

Încă din cele mai vechi timpuri, poveștile și basmele au reprezentat mijloace esențiale prin care generațiile și-au transmis experiențele, tradițiile și valorile fundamentale. În copilărie, aceste narațiuni nu sunt doar surse de bucurie și imaginație, ci și instrumente educative care contribuie la dezvoltarea caracterului și a conștiinței morale. La ciclul primar, integrarea poveștilor și basmelor în procesul de învățare are un rol deosebit în cultivarea unor valori precum bunătatea, curajul, cinstea și solidaritatea.

Poveștile și basmele ca instrumente educaționale:

- Funcția formativă: poveștile creează contexte prin care elevii pot înțelege diferența dintre bine și rău.
- Funcția culturală: ele transmit tradițiile, obiceiurile și mentalitățile unui popor.
- Funcția afectivă: creează legături emoționale puternice, ajutând copilul să empatizeze cu personajele.
- Funcția cognitivă: stimulează imaginația, vocabularul și gândirea critică.

Modalități de utilizare a poveștilor și basmelor la clasă:

- Lectura expresivă și conversația pe text: elevii sunt invitați să discute despre acțiunile personajelor și să formuleze judecăți de valoare.
- Jocurile de rol și dramatizările: îi ajută pe elevi să înțeleagă mai bine motivațiile personajelor și consecințele deciziilor acestora.
- Scrierea creativă: elevii pot fi provocați să imagineze finaluri alternative sau să continue povestea.

- Debaterile simple: ex.: „Cine a greșit și de ce?” sau „Ce ai fi făcut tu în locul eroului?”.
- Proiectele interdisciplinare: combinarea poveștilor cu desenul, muzica sau educația civică pentru a întări mesajul moral.

Cadrul didactic devine mediator între text și elev, având responsabilitatea de a: explica semnificațiile morale pe înțelesul copiilor, de a stimula empatia și reflecția critică, de a transforma lectura într-o experiență plăcută și utilă și de a adapta poveștile la nevoile și nivelul de dezvoltare al fiecărui elev.

Poveștile și basmele nu sunt doar simple narațiuni menite să distreze copiii. Ele constituie adevărate „manuale de viață”, care modelează comportamente, atitudini și valori morale. Prin ele, elevii descoperă frumusețea binelui, puterea adevărului și importanța solidarității. De aceea, integrarea constantă a acestor texte în activitățile educaționale este esențială pentru formarea unor tineri responsabili, empatici și pregătiți să facă față provocărilor lumii contemporane.

Bibliografie:

Petrescu, C. – *Pedagogia lecturii la vârstele mici*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2017.

Neacșu, I. – *Psihologia educației și a învățării*, Editura Polirom, Iași, 2016.

Moving to Learn: Why Language Needs a Body

Prof. engleză Mara Barbatei

In a traditional classroom, we often tell children to sit still and listen, assuming that a quiet body leads to a focused mind. However, for a child learning a new language, stillness can actually be an obstacle. The brain is not a computer that simply downloads vocabulary lists; it is a biological system that learns best when it is active. This is the foundation of Total Physical Response (TPR), a method that turns the instinct to move into a powerful tool for fluency.

TPR is based on the way we all learned our first language, like how before a baby can say "pick me up" or "look at that," they understand the physical reality of being picked up or looking. Dr. James Asher, the psychologist who developed this method, argued that the brain and nervous system are biologically programmed to acquire language through a specific sequence: listening before speaking, and synchronizing language with the body. When a student physically acts out a word (standing up, jumping, or pointing to a window) they are creating a memory trace. This "trace theory" suggests that the more intensively a memory connection is traced through physical movement, the stronger the association becomes and the longer it is retained.

How does it look like in the classroom? Well, TPR often looks like a high-energy game of "Simon Says," but it is actually a serious grammar lesson in disguise. The teacher might say, "Touch your head," "Walk to the door," or "Put the pencil under the chair." The students listen and perform the action immediately without translating the words in their heads. This bypasses the stress of trying to speak before they are ready, a phase known as the "silent period." By focusing on comprehension first, the anxiety of making a mistake disappears. The student proves they understand not by chanting a rule, but by simply doing what was asked.

For parents, the beauty of TPR is that it requires no textbooks and fits perfectly into the chaos of daily life. You can turn "tidy-up time" into a language lesson by giving simple, clear commands: "Put the bear in the box," "Give me the blue car," or "Throw the paper in the trash." The key is to model the action yourself the first few times so the child sees the connection between the sound and the movement. You are not just cleaning the house; you are anchoring prepositions and verbs in their long-term memory.

Another easy way to use this at home is during routines like getting dressed or setting the table. Instead of silently handing your child their clothes, narrate the action with a command: "Put on your left sock," "Pull up your pants," or "Pass me the spoon." Research confirms that this kind of multisensory learning, where auditory input meets motor output, activates different parts of the brain, leading to better retention than listening alone.

The goal is to stop treating English as a subject to be studied at a desk and start treating it as a tool for moving through the world. When a child connects a word to an action, they own that word in a way that a flashcard can never achieve. Tonight, try a simple "Kitchen Commander" game while preparing dinner: ask your child to "touch the fridge," "bring a spoon," or "open the door," and watch how quickly their understanding translates into action.

Works Cited

Asher, James J. *Learning Another Language Through Actions*. Sky Oaks Productions, 1977.

Asher, James J. "The Total Physical Response Approach to Second Language Learning." *The Modern Language Journal*, vol. 53, no. 1, 1969, pp. 3-17.

CUPRINS NIVEL GIMNAZIAL ȘI LICEAL

1. Prof. Becze Maria Bianca

Ce superputeri le oferă sportul copiilor?

2. Prof. Damian Alina

Neuro-Linguistic Programming (NLP) Activities and Games to Enhance Learning and Focus

3. Prof. Hamboussi Liliana

Learning Today, Leading Tomorrow: Future-Ready Skills in English Class

4. Prof. Ioan Elena

Jurnalul – un aliat discret în viața adolescentului-Reflecțiile unui profesor de limba română

5. Prof. Mircea Cristian Pavel

Jocurile Olimpice de iarnă 2026: Milano-Cortina și Performanțele Echipei României

6. Prof. Nistor Decebal

Relația Acumulărilor Cantitative în Raport cu Saltul Calitativ

CUPRINS NIVEL GIMNAZIAL ȘI LICEAL

7. Prof. Pierșinaru Cristina

Cum este percepută literatura în prezent?

8. Prof. Răducanu Anamaria

Dirigintele și clasa de elevi

9. Prof. Sîrbu Laura

Inteligența emoțională și rolul ei în leadership

10. Prof. Stamate Florina

Making it Through Until Spring: Supporting Your Teen Through the Winter Blues

11. Prof. Ursu Rodica

Obținerea unui certificat de limba germană

12. Prof. Liță Lavinia

Germană, inteligență artificială și gândire critică – ce mai înseamnă să înveți o limbă străină în 2026?

Ce superputeri le oferă sportul copiilor?

Prof. Becze Maria Bianca

Într-o lume dominată tot mai mult de ecrane, program încărcat și activități sedentare, sportul rămâne una dintre cele mai valoroase „superputeri” pe care le putem oferi copiilor noștri. Dincolo de beneficiile evidente asupra sănătății, mișcarea contribuie la formarea unor abilități esențiale care îi ajută pe cei mici să crească echilibrați, încrezători și pregătiți pentru provocările vieții.

În primul rând, sportul le oferă copiilor superputerea unui corp sănătos. Alergatul, înotul, jocurile de echipă sau orice formă de mișcare dezvoltă musculatura, îmbunătățesc postura, întăresc sistemul imunitar și susțin o creștere armonioasă. Copiii activi sunt, de regulă, mai energici, dorm mai bine și au o capacitate mai mare de concentrare la școală. Prin mișcare, ei învață să își cunoască propriul corp și să îl respecte.

Pe lângă beneficiile fizice, sportul le oferă și superputerea încrederii în sine. Fiecare reușită, un gol marcat, o săritură mai bună, o cursă terminată, devine o mică victorie personală. Chiar și eșecurile au un rol important, pentru că îi învață pe copii că progresul se construiește prin muncă, răbdare și perseverență. În timp, aceștia capătă curajul de a încerca lucruri noi și de a nu renunța ușor.

Un alt dar prețios pe care sportul îl oferă este disciplina. Respectarea regulilor, participarea constantă la antrenamente și asumarea responsabilităților îi ajută pe copii să înțeleagă importanța organizării și a seriozității. Aceste obiceiuri se vor reflecta mai târziu și în viața școlară, dar și în cea personală.

Sportul dezvoltă și superputerea prieteniei. Activitățile de echipă îi învață pe copii să colaboreze, să comunice și să aibă încredere unii în alții. Ei învață să câștige împreună, dar și să piardă împreună, să își încurajeze colegii și să respecte adversarii. Aceste experiențe contribuie la dezvoltarea empatiei și a abilităților sociale, esențiale pentru relațiile sănătoase de mai târziu.

De asemenea, mișcarea ajută la gestionarea emoțiilor. Sportul devine un mod natural de a elibera stresul, frustrarea sau energia acumulată. Copiii care fac sport sunt adesea mai echilibrați emoțional, mai răbdători și mai optimiști. Ei învață că emoțiile pot fi transformate în motivație și că fiecare provocare poate fi depășită.

Nu în ultimul rând, sportul le oferă copiilor superputerea de a visa. Participarea la competiții, dorința de a progresa și modelele pe care le descoperă îi inspiră să își stabilească obiective și să muncească pentru ele. Chiar dacă nu toți vor deveni sportivi de performanță, lecțiile învățate pe teren îi vor însoți toată viața.

În esență, sportul nu înseamnă doar mișcare, ci o adevărată școală a vieții. Prin el, copiii devin mai puternici, mai curajoși, mai disciplinați și mai sociabili. Aceste „superputeri” nu se văd întotdeauna imediat, dar se construiesc pas cu pas și îi ajută să devină adulți sănătoși, încrezători și pregătiți pentru orice provocare.

Neuro-Linguistic Programming (NLP) Activities and Games to Enhance Learning and Focus

Prof. Damian Alina

In today’s classrooms, helping students stay focused, motivated, and confident is just as important as delivering academic content. Neuro-Linguistic Programming (NLP) offers practical strategies that support how students think, communicate, and manage their emotions. By using simple NLP-based activities and games, teachers can create an engaging learning environment that improves concentration, self-awareness, and overall performance.

What Is NLP in education?

Neuro-Linguistic Programming focuses on the connection between the brain (neuro), language (linguistic), and behavior (programming). In education, NLP techniques help students: understand their thinking patterns, build positive learning habits, Improve communication and memory, develop emotional control and confidence. When taught through games and activities, NLP becomes accessible, fun, and effective for learners of all ages.

NLP Activities and Games for Learning and Focus

1. Anchoring for Focus

Purpose: Helps students access a calm or focused state on demand.

Activity:

Ask students to recall a time they felt very focused or successful. While they hold that feeling, have them press their thumb and finger together. Repeating this process creates a mental “anchor” they can use before tests or challenging tasks.

2. Sensory Awareness Game (also known as 5,4,3,2,1 technique).

Purpose: Improves concentration and present-moment awareness.

Activity:

Students quietly identify:

- 5 things they can see
- 4 things they can hear
- 3 things they can feel
- 2 things they can smell
- 1 thing they can taste

This is especially effective at the start of class or after breaks.

3. Mirror and Match Game

Purpose: Enhances communication and rapport.

Activity:

In pairs, one student makes slow movements while the other mirrors them. This builds awareness of body language, improves attention, and strengthens social connection.

4. Visualization for Learning

Purpose: Strengthens memory and comprehension.

Activity:

Guide students to close their eyes and visualize a lesson concept as a picture, story, or mental movie. Afterward, they describe what they saw. Visualization makes abstract ideas more concrete and memorable.

Neuro-Linguistic Programming offers educators simple yet powerful tools to enhance student learning and focus. By integrating NLP activities and games into daily lessons, teachers can support not only academic success but also emotional well-being and personal growth. When students feel focused, confident, and engaged, learning becomes a more meaningful and enjoyable experience for everyone.

Learning Today, Leading Tomorrow: Future-Ready Skills in English Class

Prof. Hamboussi Liliana

What does it really mean to be “ready for the future”? Is it just about good grades or knowing how to use technology? Being future-ready is about more than memorizing facts. It means developing skills that help us think clearly, communicate confidently, and adapt to a constantly changing world. One of the best places to build these skills is the English classroom.

For many middle and high school students, English class may seem focused only on reading books, writing essays, and learning grammar. However, these activities help us develop important life skills that we will use far beyond school.

Communication: The Skill That Opens Doors

In almost every career and in everyday life, communication is essential. Whether you want to become a doctor, engineer, designer, or entrepreneur, you must express your ideas clearly. Writing essays and reports teaches us how to organize our thoughts. Class discussions help us speak confidently and listen respectfully. Even reading aloud improves pronunciation and self-confidence.

Being able to communicate well can make the difference between being heard and being ignored. English class gives us a safe space to practice this skill every day.

Critical Thinking: Learning to Think Deeply

Today we are surrounded by information from social media, websites, and AI tools. Not everything we read is true, so we must learn to think critically.

When we analyze characters, explore themes, or compare texts, we learn to ask important questions: Why did this happen? What message is the author sending? Do I agree or disagree?

These skills help us become independent thinkers who can evaluate news, understand different viewpoints, and make informed decisions.

Creativity and Collaboration

The jobs of the future may not even exist yet. That is why creativity matters. In English class, creativity appears in writing stories, creating presentations, or acting out scenes. These activities encourage imagination and problem-solving.

At the same time, group projects teach collaboration. Students learn to share ideas, respect different opinions, and solve conflicts peacefully. Teamwork is essential in modern workplaces, especially in a globalized world.

Digital Literacy and Global Awareness

English lessons also help us develop digital literacy. When researching online or preparing digital presentations, we learn to identify reliable sources, avoid plagiarism, and communicate responsibly. These skills are essential in today’s digital society.

Through literature, we also build empathy. Reading stories from different cultures helps us understand perspectives beyond our own. Empathy strengthens communities and prepares us to live and work in a diverse world.

Preparing for a Changing World

The future is unpredictable. Technology is advancing, careers are evolving, and new challenges are emerging. While we cannot know exactly what tomorrow will look like, we can prepare by developing adaptable skills.

The English classroom is not just about passing exams. It is about learning how to think, speak, create, and connect. Every essay, discussion, and project helps build skills for life.

Teaching for tomorrow starts today — and it begins in English class.

Bibliography

Partnership for 21st Century Learning (P21). *Framework for 21st Century Learning*.

OECD. *The Future of Education and Skills 2030*. OECD Publishing.

World Economic Forum. *The Future of Jobs Report*.

Trilling, B., & Fadel, C. *21st Century Skills: Learning for Life in Our Times*. Jossey-Bass, 2009.

Jurnalul – un aliat discret în viața adolescentului-Reflecțiile unui profesor de limba română

Prof. Ioan Elena

De-a lungul anilor petrecuți la catedră, am observat că adolescenții au nevoie, poate mai mult decât oricând, de un spațiu în care să se exprime liber și sincer. Între teme, evaluări, rețele sociale și ritmul alert al vieții de zi cu zi, mulți dintre ei nu mai găsesc timp să se oprească și să se asculte. În acest context, jurnalul personal rămâne un instrument simplu, dar extrem de valoros.

Îi încurajez adesea pe elevii mei să scrie – nu doar pentru note sau pentru exerciții, ci pentru ei înșiși. Un jurnal nu cere perfecțiune, nu impune reguli stricte și nu judecă. Este locul în care un adolescent poate nota o bucurie, o neliniște, o întrebare sau o descoperire despre sine. De multe ori, scrisul îi ajută să înțeleagă mai bine ceea ce simt și să își ordoneze gândurile.

Dincolo de rolul emoțional, jurnalul contribuie vizibil și la dezvoltarea competențelor de comunicare. Elevii care scriu constant ajung să se exprime mai clar, să își aleagă mai atent cuvintele și să își organizeze ideile mai coerent. Scrisul devine astfel nu doar o formă de descărcare sufletească, ci și un exercițiu autentic de formare intelectuală.

La orele de limba română, folosim uneori jurnalul ca punct de plecare pentru reflecții după lecturi sau pentru scurte momente de scriere personală. Am descoperit că, atunci când elevii nu se simt evaluați, ci ascultați, textele lor devin mai sincere și mai profunde. În acele pagini apar nu doar opinii despre cărți, ci și fragmente din universul lor interior.

Cred că jurnalul îi învață pe adolescenți un lucru esențial: să își acorde timp pentru reflecție. Într-o lume a răspunsurilor rapide și a mesajelor scurte, scrisul personal cultivă răbdarea, sinceritatea și dialogul cu sine. Peste ani, aceste pagini pot deveni o mărturie prețioasă a drumului parcurs.

Poate că jurnalul nu rezolvă toate întrebările adolescenței, dar cu siguranță oferă un loc sigur în care ele pot fi rostite. De cele mai multe ori, exact de asta au nevoie elevii noștri: un caiet, un pix și libertatea de a fi sinceri.

Jocurile Olimpice de iarnă 2026: Milano-Cortina și Performanțele Echipei României

Prof. Mircea Cristian Pavel

La Milano și Cortina d’Ampezzo, Italia, s-au desfășurat Jocurile Olimpice de iarnă 2026 în perioada 6–22 februarie 2026, reunind aproximativ 2.900 de sportivi din peste 90 de țări. Competiția a adus la start cele mai valoroase nume ale sporturilor de iarnă și a oferit un spectacol sportiv de înalt nivel. România a participat la această ediție cu o delegație formată din 29 de sportivi, prezenți în 9 discipline olimpice. Deși nu am obținut o medalie olimpică, sportivii noștri au demonstrat determinare, profesionalism și spirit olimpic.

Patinaj artistic

Una dintre cele mai apreciate evoluții a aparținut sportivei Julia Sauter, care s-a clasat pe locul 17 în proba individuală feminină, obținând 190,93 puncte. Aceasta reprezintă cea mai bună clasare a României în istoria participărilor feminine la această probă olimpică.

Bob

Echipajul de bob 2 persoane, format din Mihai Tentea și George Iordache, a reușit o performanță notabilă, clasându-se pe locul 5. Este una dintre cele mai bune clasări ale României din ultimele decenii la această disciplină, confirmând progresul sporturilor de sanie în țara noastră.

Schi alpin

România a fost reprezentată în probele de slalom și slalom uriaș, atât la masculin, cât și la feminin. Sportivii noștri au luptat pentru clasări cât mai bune într-o competiție extrem de puternică.

Biathlon

În probele de sprint și individual, biatloniștii români au demonstrat rezistență și concentrare, concurând alături de cei mai bine pregătiți sportivi ai lumii.

Schi fond

Participările în probele de distanță au pus la încercare capacitatea de efort a sportivilor noștri, care au reprezentat cu onoare România.

Alte discipline

România a avut reprezentanți și la snowboard, sărituri cu schiurile și skeleton, demonstrând dorința de a dezvolta și diversifica prezența în sporturile de iarnă.

Concluzie

Jocurile Olimpice de iarnă 2026 au reprezentat o nouă etapă importantă pentru sportul românesc. Chiar dacă nu s-au obținut medalii, rezultatele obținute confirmă progresul și potențialul sportivilor noștri. Performanțele înregistrate la Milano-Cortina oferă motive reale de optimism pentru viitoarele ediții ale Jocurilor Olimpice.

Relația Acumulărilor Cantitative în Raport cu Saltul Calitativ

Prof. Nistor Decebal

După ce am vorbit despre importanța acumulărilor cantitative și despre momentul transformator al saltului calitativ, consider necesar să subliniez relația dintre aceste două procese. Ele nu pot fi privite separat. În educația vizuală, ca și în formarea oricărei competențe autentice, acumularea și saltul sînt părți ale aceluiași drum, etape complementare ale dezvoltării.

Acumulările cantitative reprezintă munca zilnică, exercițiul repetat, explorarea constantă a materialelor și ideilor. Saltul calitativ este rezultatul acestei munci, momentul în care toate experiențele adunate se organizează într-o înțelegere nouă. Însă între ele nu există o graniță clară. Saltul nu apare din senin, iar acumularea nu este un scop în sine. Una pregătește terenul pentru cealaltă.

În practica mea didactică observ adesea cum elevii traversează perioade lungi de stagnare aparentă. Desenele par similare, progresele par minime, iar motivația poate scădea. Tocmai în aceste momente se construiesc însă acumulările cele mai importante. Elevul își formează deprinderi, își educă privirea și își dezvoltă răbdarea. Deși rezultatele nu sînt imediat vizibile, ele se adună, strat peste strat, asemenea unui fundament solid.

Saltul calitativ apare atunci cînd acest fundament devine suficient de stabil pentru a susține o nouă formă de exprimare. Elevul începe să lege informațiile între ele, să facă alegeri conștiente și să își asume propriul limbaj vizual. Din exterior, acest salt poate părea brusc. Din interior, el este trăit ca o clarificare, ca o eliberare a potențialului acumulat.

Relația dintre cele două este una dialectică: acumulările cantitative duc la salt calitativ, iar saltul calitativ motivează noi acumulări. După fiecare progres semnificativ, elevul este mai dispus să continue, să experimenteze și să aprofundeze. Astfel se creează un ciclu al dezvoltării, în care munca susține inspirația, iar inspirația alimentează munca.

În educația vizuală, această relație este deosebit de vizibilă. Un elev care a trecut printr-un salt calitativ nu mai privește exercițiul ca pe o obligație, ci ca pe o oportunitate. El înțelege că fiecare schiță, fiecare încercare și fiecare corectură contribuie la propria evoluție. Rolul profesorului este să sprijine acest proces, să creeze contexte de învățare variate și să ofere încurajări atunci motivația sau curiozitatea elevului încetinesc în intensitate. În orice caz, intensitatea, în această situație referindu-se cu precădere la implicarea activă a elevului în procesul de dezvoltare, este adesea fluctuantă, iar acest lucru este normal, dar probabil vom dezvolta data viitoare fluctuațiile de acest tip într-o manieră mai aprofundată.

Mai mult decât atât, această dinamică îi învață pe elevi o lecție esențială: descoperă că progresul nu este liniar și că perioadele de efort susținut sînt urmate, inevitabil, de momente de claritate și creștere.

În concluzie, acumulările cantitative și saltul calitativ nu sînt concepte opuse, ci etape interdependente ale aceluiași proces formativ. Împreună, ele modelează gîndirea, sensibilitatea și capacitatea creativă a elevilor. Ca profesor de educație vizuală, cred cu tărie că înțelegerea acestei relații îi ajută pe tineri să aibă încredere în parcursul lor și să aprecieze puterea pașilor mici, care, în timp, duc la transformări profunde.

Cum este percepută literatura în prezent?

Prof. Pierșinaru Cristina

Percepția literaturii în contemporaneitate este complexă și uneori contradictorie, deoarece societatea actuală este dominată de tehnologie, ritm accelerat și comunicare vizuală. În acest context, statutul literaturii s-a modificat, fără însă a-și pierde relevanța culturală și formativă.

În primul rând, literatura este percepută ca un spațiu al reflecției profunde și al formării gândirii critice. Pentru o parte a publicului, lectura rămâne un exercițiu de introspecție și analiză a condiției umane. Autori precum Toni Morrison sau Herta Müller sunt citați astăzi nu doar pentru valoarea estetică a operei lor, ci și pentru dimensiunea morală și socială a scrierilor.

În cazul lui Toni Morrison, literatura devine un act de recuperare a unei istorii dureroase și o formă de responsabilitate morală. În romanul *Beloved*, trauma sclaviei nu este prezentată doar ca fapt istoric, ci ca experiență vie, transmisă din generație în generație. Cititorul este confruntat cu efectele dezumanizării și este invitat să reflecteze asupra memoriei colective, a identității și a dreptății istorice. Dimensiunea morală a operei constă tocmai în această capacitate de a transforma literatura într-un spațiu al conștiinței și al asumării trecutului.

La rândul său, Herta Müller explorează în romanele sale efectele opresiunii totalitare asupra individului. Scrierile sale nu urmăresc doar performanța stilistică, ci dezvăluie mecanismele fricii, ale supravegherii și ale alienării într-un regim dictatorial. Literatura devine astfel o formă de mărturie și de rezistență. Dimensiunea socială a operei sale constă în demascarea abuzului de putere și în evidențierea fragilității libertății umane.

Asemenea autori sunt citați astăzi ca voci morale ale epocii lor, deoarece operele lor depășesc sfera estetică și interoghează probleme fundamentale ale societății: memoria, identitatea, libertatea și responsabilitatea colectivă. Literatura lor nu oferă doar emoție artistică, ci și un cadru de reflecție etică asupra istoriei și asupra prezentului.

În al doilea rând, literatura se află în competiție directă cu noile forme de divertisment și comunicare: rețelele sociale, platformele video, jocurile digitale sau conținutul scurt și fragmentat. Pentru unii tineri, lectura tradițională poate părea mai dificilă sau mai puțin atractivă decât formele vizuale rapide. Totuși, apar și modalități noi de consum cultural, precum audiobook-urile, cluburile de lectură online sau adaptările cinematografice, care mențin interesul pentru textul literar.

De asemenea, literatura este percepută tot mai frecvent ca instrument de dezbatere socială și formă de activism cultural. Ea oferă vizibilitate identităților marginalizate și problematizează teme actuale precum discriminarea, migrația sau trauma colectivă. Scriitorul nu mai este văzut exclusiv ca o figură distantă, ci ca participant activ la dialogul public.

În concluzie, deși literatura nu mai ocupă poziția centrală pe care o avea în trecut, ea rămâne un spațiu esențial al reflecției critice și al dialogului cultural. Într-o lume accelerată, literatura continuă să modeleze conștiințe și să ofere profunzime experienței umane.

Dirigintele și clasa de elevi

Prof. Răducanu Anamaria

O clasă nu este doar un grup de elevi adunați într-o sală, ci o mică comunitate în formare. În centrul acestei comunități se află dirigintele – profesorul care nu predă doar o disciplină, ci oferă direcție, sprijin și echilibru. Relația dintre clasă și diriginte se construiește în timp, prin încredere, dialog și, mai ales, prin înțelegerea responsabilității și a consecințelor.

Pentru elevii de gimnaziu, mai ales la vârsta de 12 ani, responsabilitatea nu apare spontan. Ea se învață pas cu pas: prin respectarea regulilor, prin asumarea temelor, prin modul în care vorbesc cu colegii sau reacționează la dificultăți. Rolul dirigintelui este, de multe ori, acela de a transforma fiecare situație – fie ea pozitivă sau dificilă – într-o învățătură, într-o lecție de viață. Care este scopul? Acela de a ajuta copilul să conștientizeze legătura dintre alegere și rezultat.

În clasă, consecințele nu sunt menite să sperie, ci să educe. Atunci când un elev întârzie constant, nu învață pentru o evaluare sau creează situații conflictuale, discuția cu dirigintele devine un moment de reflecție: Ce s-a întâmplat? Ce puteam face diferit? Ce învățăm din asta? Astfel, copiii descoperă că fiecare acțiune are urmări, iar maturizarea înseamnă să îți asumi propriile decizii.

În același timp, dirigintele are și responsabilitatea de a vedea dincolo de comportament. Uneori, lipsa de atenție ascunde emoții, nesiguranțe sau nevoia de a fi ascultat. Ora de dirigenție devine atunci un spațiu sigur, unde elevii pot vorbi deschis, pot pune întrebări și pot învăța că disciplina nu înseamnă rigiditate, ci **respect** și, nu în ultimul rând, **grija** față de sine și față de ceilalți.

O clasă funcționează asemenea unei echipe: dacă un membru renunță la responsabilități, întregul grup resimte efectele. De aceea, dirigințele îi învață pe copii nu doar să fie responsabili individual, ci și să aibă grijă de colectiv. Să își ajute colegii, să își ceară scuze când greșesc, să ofere sprijin când cineva are nevoie. În acest fel, comportamentele uzuale devin chiar lecții despre solidaritate.

Pe termen lung, cea mai mare reușită a unui diriginte nu este o clasă perfectă, ci o clasă care învață să crească. Copiii care înțeleg responsabilitatea devin adolescenți mai siguri, iar mai târziu adulți capabili să ia decizii mature.

Astfel, relația dintre clasă și diriginte nu se bazează doar pe reguli, ci pe formarea caracterului. Pentru că, dincolo de manuale și note, școala rămâne locul unde copiii învață una dintre cele mai importante lecții: **fiecare alegere contează**, iar fiecare pas este o oportunitate de a deveni mai bun.

Inteligența emoțională și rolul ei în leadership

Prof. Sîrbu Laura

Conceptul de inteligență emoțională nu aparține lui Daniel Goleman, dar el este cel care l-a studiat mult mai intens și l-a promovat. El susține că este necesar să se acorde atenție emoțiilor la locul de muncă pentru ca activitatea să funcționeze foarte bine. Studiile psihologice din ultimii ani aduc în atenția publicului faptul că angajații care au un coeficient emoțional mai ridicat au mai mult succes. Identificarea emoțiilor, înțelegerea lor și modul în care le folosește un lider pentru a preveni anumite situații, toate acestea țin de inteligența emoțională.

În articolul său din 1998, ”What makes a lider?”, Goleman identifică cinci elemente, după cum urmează: autoconștientizarea, autocontrolul, motivația, empatia și abilitatea socială. Aceste elemente au rol transformator pentru conducătorul organizației. El își poate dezvolta această inteligență emoțională, se poate dezvolta. Va învăța să înțeleagă emoțiile sale dar și pe ale altora, să se poziționeze în funcție de reacții, să preîntâmpine și să anticipeze anumite manifestări, să domolească conflicte și să diminueze tensiuni. Goleman (apud Zlate, 2006, p.58) clasifică primele trei componente ale inteligenței emoționale ca fiind abilități de conducere iar ultimele două țin de abilitatea de a gestiona relațiile cu ceilalți. Autocunoașterea reprezintă abilitatea de a-ți cunoaște propria persoană, propriile emoții. Mai mult decât atât, se referă la capacitatea de a identifica modul în care propriile emoții afectează performanțele profesionale. Emoția este recunoscută, se știe ce efect poate avea dacă ia amploare și se acționează pentru a o stăpâni. Totodată, mai înseamnă și cunoașterea propriilor limite. Autocontrolul acționează ca o forță care ajută la luarea deciziilor, canalizarea energiei pe ținerea sub control a emoțiilor ce asaltează persoana. Ulterior, va favoriza o mai mare capacitate de adaptare, transparență la nivelul instituției. Conștiința socială sau empatia va genera rezonanță. Emoțiile celor din jur odată identificate, se va acționa în așa manieră încât rezultatul final nu va fi unul contrar, ci unul care va duce la o stare de bine. Goleman plasa autocunoașterea, stăpânirea de sine și empatia sub umbrela gestionării relațiilor, punând semnul egal între aceasta din urmă și managementul emoțiilor celorlalți.

Energia liderului, starea sa de spirit proactivă, entuziasmul față de obiectivele stabilite, toate acestea trec dincolo de el, ajungând la ceilalți membrii care se pot ”armoniza cu el și canaliza într-o direcție emoțională pozitivă.” (Goleman, 2007, p.41) Practic, starea de spirit a liderului răsună în cei din jur, influențându-i pe aceștia. El se folosește și de empatie, pentru a se conecta emoțional cu grupul. Adaptabilitatea are un aport puternic, liderul fiind cel care trebuie să devină flexibil la schimbările din exterior. La polul opus se află disonanța, adică lipsa de armonie, ce poate aduce mari pierderi în organizație. Prima consecință ar fi climatul organizațional toxic. Climatul va deveni unul ostil, atunci când posibilele nemulțumiri nu sunt discutate cu deschidere, conectare emoțională.

Când deja începe să se utilizeze un ton nepotrivit apar disensiunile, stările de nervozitate și tensiunea, defensiva, conflictele, epuizarea. Liderul discordant, în opinia lui Goleman, poate lua forma unei persoane abuzive, manipulative, toxice, creând medii de lucru nefavorabile progresului. Va avea rezultate pe timp limitat, obiectivele pe termen scurt vor fi îndeplinite, fără un progres de durată. Potrivit studiilor lui Goleman, un astfel de lider va aduce demotivare, apatie, resentimente.

Înțelegerea responsabilității pe care o au prin natura funcției ține, potrivit studiilor în vigoare, de intelectul dezvoltat. Un lider ar trebui să dețină capacitatea de a lua decizii, să gândească analitic, înțelegând toate detaliile. Având o inteligență emoțională ridicată nu se va baza în procesul decizional pe emoții. În opinia lui R.Boyatzis și A. McKee aceste abilități nu sunt suficiente, liderii având și puterea de a inspira. Viziunea lor, ideile, argumentele, modul de comportament, toată această gamă a liderului conduce la rezonanță. Un lider care reușește este acela care deține abilități intelectuale și emoționale deopotrivă. Folosirea corectă și cumpătată a umorului aduce beneficii, precum detensionarea unor stări, prevenirea situațiilor conflictuale.

”Nicio creatură nu poate să zboare numai cu o aripă. Un lider talentat este acela la care capul și sufletul-ideile și sentimentele merg mână în mână.Acestea sunt cele două aripi care îi permit unui lider să-și ia zborul.” (Goleman, 2007, p. 48). Așa cum s-a văzut mai sus, din argumentele aduse, emoțiile joacă un rol important în eficientizarea managementului unei echipe în vederea atingerii performanței. Inteligența emoțională se dezvoltă. Sunt necesare programe dedicate special directorilor de școli pentru a identifica stilul de conducere, pentru a măsura gradul de inteligență emoțională și pentru a veni cu suportul necesar dezvoltării acestora. Participanții la astfel de cursuri vor avea în comun o motivație intrinsecă, faptul că își doresc să se dezvolte.

Making it Through Until Spring: Supporting Your Teen

Prof. Stamate Florina

Since we are now well into February, the initial "new year" energy has often faded, and the stretch until the spring break can feel particularly long. While "Blue Monday" is behind us, the reality of the Northern Hemisphere's winter—short days, grey skies, and biting cold—continues to impact our students' well-being.

For many teens, this isn't just a case of "the winter blues." It may be **Seasonal Affective Disorder (SAD)**, a type of depression linked to lower light levels that can significantly affect academic performance and motivation.

Why It Matters for School

When a student is struggling with SAD, it doesn't just stay at home; it follows them into the classroom. You might notice your child:

- Finding it harder to get out of bed for early lessons.
- Showing unusual irritability or a lack of interest in clubs they usually love.
- Gravely struggling with "brain fog" or concentration during homework.

Proactive Steps for the Home and Classroom

The good news is that these symptoms typically fade with the arrival of spring. In the meantime, we can work together to help our students stay afloat. Here is how you can help manage the "February Slump":

- **Prioritize "Daylight" Movement:** Encourage your teen to get outdoors during their lunch break or immediately after school. Even a twenty-minute walk in overcast light is more beneficial for the circadian rhythm than sitting under fluorescent bulbs.

- **Fuel the Brain:** Winter often brings cravings for sugary "comfort foods," but these lead to energy crashes. A diet rich in proteins and complex carbohydrates helps maintain the steady energy needed for a full school day.
- **Maximize Natural Light:** At home, encourage them to do their homework near a window. If their bedroom is particularly dark, even keeping the curtains wide open during the day can make a subtle difference in mood.
- **Adjust Academic Expectations:** If you notice your child is struggling with stress, help them break large assignments into "micro-tasks." Reducing the overwhelming nature of a heavy workload is key to maintaining mental health during the darker months.

A Community Effort

As parents and educators, our goal is to ensure that students don't just "survive" the winter, but continue to feel supported.

Spring is just around the corner, and with it comes a natural boost in energy. Until then, let's keep a close eye on one another and prioritize well-being over perfection.

Obținerea unui certificat de limba germană

Prof. Ursu Rodica

Obținerea unui certificat de limbă germană în România este un pas important pentru elevi, studenți sau profesioniști care doresc să studieze sau să lucreze în străinătate, dar și pentru cei care aplică pentru un job. În primul rând, este necesar să se aleagă tipul de certificat potrivit. Fiecare are reguli și recunoaștere diferite, așa că verificați care este acceptat de instituția de interes. Apoi, stabiliți nivelul de competență de care e nevoie: de la A1 (începător) până la C2 (avansat).

Următorul pas este să vă informați despre centrele de examen din România. Există, de exemplu, Goethe-Institut în București, centrele autorizate de testare în sistem Cambridge și alte centre autorizate în marile orașe. Pe site-urile oficiale se regăsesc calendarele examenelor, locurile disponibile și regulile. Înscrierea se face online sau direct la sediul centrului; va fi nevoie de un act de identitate și de plata taxei de examinare, respectând termenele limită.

Pregătirea este esențială: se urmează cursuri, se folosesc manuale și teste model și se fac simulări pentru toate părțile examenului — citire, ascultare, scris și vorbire. E recomandată exersarea vorbirii cu colegi sau profesorii și urmărirea materialelor audio în germană pentru îmbunătățirea înțelegerii. Cele patru probe ale examenului evaluează următoarele abilități:

1. Compunere: redactarea unui text pe o temă dată, evaluând corectitudinea gramaticală, vocabularul și coerența ideilor
2. Înțelegere a textului: lecturarea unor texte în limba germană și răspunsul la întrebări, pentru a verifica înțelegerea ideilor principale și a detaliilor
3. Audiție (ascultare): ascultarea de înregistrări în limba germană și răspunsul la întrebări pentru a evalua înțelegerea sensului, a detaliilor și a intenției vorbitorului
4. Vorbire: comunicarea orală în limba germană în diverse situații, evaluând pronunția, fluența, corectitudinea gramaticală și capacitatea de a susține o conversație

După susținerea examenului, rezultatele se vor primi în câteva săptămâni; dacă examenul e promovat, se eliberează certificatul oficial. Acest document poate deschide multe uși: admitere la universități, oferte de muncă sau programe de schimb. E esențială planificarea din timp, consecvența în învățare și folosirea tuturor resurselor disponibile — chiar și 10–20 de minute pe zi pot face diferența. Mult succes!

Germană, inteligență artificială și gândire critică – ce mai înseamnă să înveți o limbă străină în 2026?

• **Prof. Liță Lavinia**

Trăim într-o perioadă în care inteligența artificială poate traduce aproape instant orice text, poate genera conversații și poate explica reguli gramaticale în câteva secunde. În acest context, o întrebare apare firesc în mintea multor elevi: mai are rost să învățăm o limbă străină dacă o poate face un program în locul nostru?

Răspunsul este mai actual ca niciodată: da – poate chiar mai mult decât înainte.

A învăța limba germană astăzi nu mai înseamnă doar a memora declinări sau liste de vocabular. Înseamnă a învăța să înțelegi un mesaj în profunzime, să observi nuanțe, să identifici intenții și să formulezi propriile idei. Tehnologia poate traduce cuvinte, dar nu poate înlocui complet capacitatea noastră de a interpreta cultura din spatele lor.

Elevii folosesc deja aplicații, platforme video, podcasturi și instrumente AI pentru a exersa limba germană. Este un lucru bun. Învățarea a devenit mai accesibilă și mai interactivă. Dar diferența dintre a copia o frază generată automat și a construi singur un argument coerent rămâne esențială. Limba nu este doar structură – este gândire.

În spațiul germanofon, dezbaterile despre tehnologie, protecția mediului, sănătate mintală sau educație sunt intense și bine argumentate. Pentru a participa real la aceste conversații, elevii au nevoie de competențe lingvistice autentice. A cunoaște limba germană înseamnă a avea acces direct la surse de informație, la opinii diverse și la perspective diferite asupra lumii.

Mai mult decât atât, învățarea unei limbi străine dezvoltă disciplina, răbdarea și flexibilitatea mentală. Studiile arată că bilingvismul îmbunătățește capacitatea de concentrare și adaptare. Într-o lume în care informația circulă rapid și uneori superficial, gândirea structurată – specifică limbii germane – devine un avantaj real.

Ca profesor, observ că elevii care îndrăznesc să vorbească, chiar și cu greșeli, progresează cel mai mult. Curajul de a formula o idee într-o limbă străină este un exercițiu de încredere în sine. Iar încrederea nu poate fi generată de un algoritm.

Poate că tehnologia va continua să evolueze spectaculos. Dar comunicarea autentică, empatia și capacitatea de a construi relații rămân profund umane. Limba germană nu este doar un instrument profesional, ci un mod de a deschide dialoguri și de a construi punți între culturi.

În 2026, a învăța germană nu înseamnă a concura cu inteligența artificială, ci a învăța să o folosim inteligent – păstrând în centrul educației ceea ce contează cu adevărat: gândirea critică, autonomia și curajul de a ne exprima.

MULȚUMIM!

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal